

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH MIRON

ȚINUTĂ ÎN 7 NOEMVRIE 1937 LA SFÎNȚIREA BISERICII SFÎNȚILOR APOSTOLI
PETRU ȘI PAVEL DIN TÂRGU-JIU

Călătorind dealungul și dealatul iubitei noastre țări, găsim pretutindenea frumoase biserici, toate ctitorii ridicate de pioșii noștri Voevozi, de marii noștri boieri, sau de alți particulari cu însemnate, uneori uriașe, bogății materiale, dar și cu sufletul plin de și mai prețioase comori sufletești și de o caldă iubire către biserica părinților noștri și credința noastră ortodoxă, care i-a îndemnat, să nu cruțe nici o jertfă, când e vorba de îndrumarea și mântuirea sufletului lor credincios.

Imprejurări sociale, economice și mai ales agravare de mai târziu, au schimbat raportul averilor; pământul a fost împărțit la țărani care îl lucră; iar cu depunerile în bani de la bănci și cu cruțările în număr ale tuturors' au ușurat datoriile tot ale țărănilor și ale altor împovărați de datorii. Astfel s'au împușinat în mod firesc și ctitoriile personale.

Zidirile de biserici cad de aci înainte în sarcina masselor celor mari, sau a tuturor fiilor bisericii noastre.

La Târgu-Jiu după sfînțirea bisericii sf. Apostoli Petru și Pavel. ies din sfințitul locaș I. P. S. Patriarh Miron și d-l Prim Ministru G. Tătărăscu.

În timpul din urmă însă, spre marea mea bucurie, au reapărut multe ctitorii personale, în cadrul actualei stări economice, cu diferite variante de jertfe, dar în înfăptuirea lor cu acelaș laudabil rezultat.

De pildă, nu de mult, un membru al guvernului, d. Vasile Sassu dela domenii, a zidit și isprăvit în satul său natal din Dobrogea o frumoasă biserică, făcută și cu mijloace obștești, dar și cu larg sprijin propriu, știind atrage pe toți cei interesați spre buna isprăvire a casei Domnului.

De curând prea vrednicul primar al Constanței, d. Horia Grigorescu, mi-a oferit chiar mie plăcerea să sfințesc acolo una din cele mai impunătoare și reușite biserici de pe cuprinsul țării și hotărît cea mai bogat înzestrată din câte mi-a fost dat să văd în cei 45 ani de activitate publică.

Poate numai aceasta, pe care o sfințim astăzi aici, o întrece în înzestrări, făcute cu mână atât de largă.

Un alt membru al guvernului, d. Victor Antonescu dela externe, a ridicat un prea frumos pictat paraclis pe moșia sa, care face cinste nu numai vetrei sale părintești și pământului său strămoșesc, ci și sufletului atât de creștinesc al aceluia, care l-a ridicat. Mai mult încă, d-sa a pornit și înălțarea unei biserici în valoare de multe milioane în aceeași comună din Vlașca. Tot anii din urmă d. deputat dr. Lupu a zidit la Arsura, satul său natal din Moldova, un admirabil și costisitor lăcaș de creștinească închinăciune. Iar în August eu însumi am avut plăcerea să sfințesc o ctitorie a d-lui I. Mihalache, înfăptuită în satul Dobrești, atât cu jertfe proprii cât și cu munca, osteneala și jertfele, ce le-a știut pune la cale pentru bună reușită. Sfințirea ei a fost o grandioasă manifestare de închegare sufletească a tuturor Românilor din acel ținut: țărani, intelectuali, meșteșugari, muncitori, în jurul strămoșescului nostru așezământ.

Dar mai presus de toate stau mândrele ctitorii, înălțate din banii proprii, în comuna Lacul-Turcului din Prahova, de acel mare român, care este Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul“ și care nu și-a mărginit dania numai la un lăcaș de închinăciune nou, complet pictat și prevăzut cu tot de ce o biserică-model are lipsă, ci a construit alături casă parohială, dispensar, școală și ate-

neu popular. Tot eu am sfințit și această prea frumoasă biserică.

Câte cazuri de asemenea ctitorii vor mai fi, despre care încă n'am luat cunoștință.

Și iată, azi avem marea satisfacție, să vedem aici — în țara mândrilor Olteni — o biserică ce ar putea să stea cu cinste în capitala oricărei țări, a cărei privire și podoabe ne umple pe toți cu bucurie.

O singură părere de rău am și anume că bătrânul ctitor Nae Drăgoescu, care — cu mijloace proprii de aproape un milion lei și alte contribuiri mai mici — a început-o după război, nu mai este viu, ca să se bucure împreună cu noi. Dumnezeu odihnească-l în pace cu aleșii săi. Dar avem plăcerea a vedea aci pe venerabila sa Doamnă Maria, căreia îi doresc încă mulți ani cu bine, ca — împreună cu credincioșii de aci — să poată cerceta ctitoria lor atât de bine isprăvită.

Biserica aceasta astfel începută a rămas neisprăvită mulți ani. Dumnezeu a voit, ca o vrednică și totuș modestă doamnă să continue opera începută și s'o isprăvească în chipul cel mai plin de gust estetic și de pricepere.

E vorba de d-na Aretia Tătărăscu, soția primului ministru, care cu osteneală și alergări vrednice de recunoștința tuturor a știut afla căile și isvorul mijloacelor nu numai pentru terminarea bisericii, ci și pentru bogata și completa ei înzestrare interioară. În deosebi merită admirația noastră gustul estetic al picturii și tencuielilor în *calcio*-vechio, care pentru pictură a lăsat numai anumite panouri disponibile și potrivite: în cupolă, pe pereți și în strane. Tocmai deaceia icoanele, tablourile biblice și brănele decorative sunt foarte îngrijit pictate; iar celelalte câmpuri lasă pentru ochi loc de odihnă, ceea ce nu este cazul, unde pictura e prea încărcată.

N'am cuvinte destul de calde, să-i mulțumesc, cu atât mai mult, cu cât, în lumea modernă de azi, multe femei de la orașe, chiar și dela sate, obicinuesc a căuta satisfacții în alte îndeletniciri, decât în îngrijirea bisericilor, în ajutorarea săracilor, a văduvelor și a orfanilor, precum și a puilor de Olteni, cum sunt aceștia, cari ne-au ieșit aici întru întâmpinare.

Doamna Tătărăscu — pe lângă această biserică — mai conduce cu rară competență împreună cu „Liga femeilor creștine“ un

atelier de covoare și scoarțe oltenești și a croit cu ajutoare dela *casa drumurilor* un impunător bulevard pentru sistematizarea și alinierea unei axe principale a orașului. Acest bulevard „al eroilor“ are biserica chiar în fruntea ei. Această poziție dominantă o face și mai impunătoare.

A pus la cale și a făcut toate pregătirile pentru a se cununa bisericește peste 1000 perechi de concubini, primind a fi—împreună cu soțul-prim-ministru —nașul lor. Alte 800 perechi sunt pe cale a le urma pilda.

Modestă — cum e — nu face sgomot în jurul strădaniilor sale; dar cu atât mai vorbărețe au devenit azi însăși faptele ei mute, căci au început a vorbi prin graiul tuturor oratorilor de azi. Uneori și pietrele știu să afle glas pentru a se rosti recunoștința față de cei vrednici. Pe bulevard se lucrează o columnă-monument al păcii, de marele sculptor Brânduș, un artist cu idei originale, mult răsplătite în lume, până și prin China—, dar trebuie să-l știi înțelege.

⊙

Dar — ceea ce doamna Tătărescu a înfăptuit pentru biserică aci în *mic* — aceea energeticul ei soț a făcut pentru interesele generale ale bisericii din întreaga țară. Amintesc în resumat: Ștergerea *curbelor* preoțești cu jertfe de 94 Milioane anual; — înființarea a 1006 parohii și locuri de preoți noi și plata la încă 552 cântăreți de strană, cu un spor la buget de 25 Milioane anual; — extinderea pensionării și asupra preoților din Ardeal cu jertfe de 16 Milioane anual; — clădirea școlii normale cu caracter ortodox dela Sibiu cu multe milioane; — înzestrarea sf. mănăstiri cu 11 + 17 + 1 mii = 29.000 Ha de păduri și pământ arabil; — cedarea în administrarea Mitropoliei dela Sibiu — cu o specială destinație bisericească și culturală — a peste 70% din marea avere a fostei „Universități săsești“ din Sibiu, ceea ce face câteva edificii în Sibiu și 100.000.000 lei în efecte de stat —; reșezarea marelui averi a fundației Gojdu de peste 100.000.000 lei în casele dela Budapesta, acții și efecte ungurești, în libera administrare a bisericii noastre din Ardeal; — aprobarea prin decret regal a reînființării vechii episcopii ortodoxe din Maramureș, ceea ce din punct de vedere ortodox și românesc e de cea mai valoroasă înfăptuire; cedarea unui grandios edificiu în o piață de frunte și în fața catedralei noastre pe seama

episcopiei din Cluj, unde e reședința, cancelariile, academia teologică, școala de călugărițe, muzeu. etc. Asemenea se dau acum case de reședință, cancelarii etc. Episcopiei dela Sighet din cele peste 30 case ce le are statul acolo. Spitalul Brâncovenesc, al cărui Efor suprem sunt, a primit zilele acestea dela guvern — pe baza tratativelor cu noi rente de stat în valoare de două sute milioane (200.000.000) lei; al cărui venit de 3½ % ușurează foarte mult „Biserica Domnița Bălașa“. Biserica susține costisitoarea secție a „Consultațiunilor gratuite“. În timpul de criză — spre a nu se închide vr'o secție a spitalului, ca o maică bună, și-a oferit și ultimele sale rezerve de 11.000.000 lei; iar acum — ușurată fiind — își va putea cu timpul reface rezerva cheltuită. — Toate acestea vădesc gândul curat al d-lui Tătărescu și al guvernului său, de-a sări efectiv în ajutorul bisericii cu mari mijloace materiale, în dosul cărora stă — desigur — și un puternic gând moral.

În special și aci — în Oltenia originii sale — a împărțit la numeroase biserici ajutoare mai mici și mai mari. Deatât-a ori a zărit — și din fuga automobilului — lipsele clădirilor bisericești din multe comune. S'a oprit, le-a cercetat și a dat cele de lipsă pentru repararea lor. Față de mănăstirile Olteniei încă a avut o deosebită atenție, ajutându-le atât în timpul guvernării de-acum, cât și mai înainte. Urmele intervenției sale efective se găsesc pretutindenea.

Iată deci cum acest bărbat de stat, ajutat de colaboratorii săi, nu a îndeplinit numai fapte patriotice și naționale, ci și fapte bisericești, câștigându-și pentru ele recunoștința bisericii noastre.

Eu nu stau în slujba nici unei grupări politice, decât — ca cetățean — îmi țin de-o sfântă datorie a-mi preciza și rosti — când aflu că-i de lipsă — hotărît și principial convingerile mele sub raport național, patriotic, creștinesc și social. Incolo sunt părintele sufletesc al tuturor.

Așa au slujit neamului lor toți marii ierarhi ai bisericii noastre, îndrumându-l pe calea istorică și tradițională, bătătorită de nemuritorii noștri înaintași, până să ajungem la epoca glorioaselor rezultate și zile de azi. Pe această cale pășesc și eu de 4 decenii și ½ ca gregar, ca fruntaș, ca ierarh, și ca întâiul-ierarh al neamului, muncind cum am

știut și cum am putut pentru salvarea și promovarea intereselor vitale: creștine, ortodoxe, culturale și naționale ale Românilor, între cari, sau în fruntea căroră, am trăit și activat.

În această calitate deci trebuie să recunosc cu plăcere, că—mai ales în cei patru ani din urmă — guvernul d-lui Tătăărăscu, a dat bisericii noastre un foarte puternic sprijin material, izvorit—de sigur—din tot-asemena sentimente morale față de biserica neamului. Fără asemenea sprijin material și cele mai nobile gânduri și inițiative ale mele și ale tuturor slujitorilor bisericii rămân infructuoase, cași multe flori frumoase, cari bat la poarta vieții, dar—din lipsa sevei dătătoare de viață — se scutură multe moarte. Constat aceasta cu multă plăcere în nădejdea, — că dispunând de mijloacele necesare — biserica va activa tot mai simțitor pe calea ce duce la zile de glorie, ridicându-se tot mai sus în misiunea ei istorică de-a da neamului directivele evangheliei, de propășire pe căile credinței noastre. Această bună nădejde de revenire a zilelor de glorie pentru biserică ne-a încurajat-o și d-l Tătăărăscu prin ajutorul său moral și material, inaugurând astfel începutul acelor zile de întăr. re. 1)

Rog deci pe Dumnezeu, să întărească trupește și sufletește pe d-l Tătăărăscu, spre a putea pe deoparte continua pe această cale, și ca pe de altă parte să poată fi—precum azi așa și pe viitor — pildă vie și celor ce vor fi chemați la cârma țării, ca să adauge și ei alte mijloace noi bisericii noastre, făcând să dispară din calea ei nedreptățile trecutului vitreg ce încă persistă în calea ei și lipsurile, ce îi mai împiedecă avântul.

Trebuie să recunoaștem, că marii bărbați de stat ai vechiului regat, între 1848 și până în ultimii ani, deși au săvârșit mari fapte pe tărâm național, pentru cari le suntem și le vom fi în veci adânc recunoscători, totuși unii din ei n'au acordat o prea mare atenție bisericii; ba alții — imitând Franța antibisericească, — au aplicat și la noi principiul secularizării și al restricțiunilor față de biserică, lipsindu-o de toate așezămintele și de atribuțiile ei canonice și stingând în conducătorii ei orice gând de inițiativă și de viață proprie.

Tocmai de aceea să fim cu atât mai recunoscători bărbaților de stat din zilele noastre,

cari s'au întors spre sfânta biserică a neamului nu numai cu sufletul, ci și cu o largă mână de ajutoare materiale, atât personale cât și din vistieriile comunelor, județelor și de stat.

Fii sigur, domnule prim-ministru, că nici un ban nu e mai bine întrebuințat și mai roditor pentru țară, decât cel dat pentru înălțarea bisericii noastre.

*

Dar — oricât de împodobite ar fi această biserică ori altele — ele nu sunt îndestulătoare pentru mântuirea sufletului. Aceste biserici, ca zidiri, ca temple, sunt numai bineînțocmite locașuri de a ne atrage prin frumusețea și arta spre ele, unde unii pe alții ne îndemnăm spre cucernică închinare și spre ploase rugăciuni către Dumnezeu din Ceruri, spre care ne îndreaptă ochii trupului și ai sufletului sfintele icoane și scene biblice și înălțimea cupolei cu Atotputernicul zugrăvit în ea.

Pentru mântuirea noastră mai trebuie să ne însemnăm bine cuvintele Apostolului Petru: „Voi sunteți pietrele cele vii, cari formați biserica cea duhovnicească“. Biserica cea adevărată deci nu este clădirea, ci credincioșii, poporul, turma cuvântătoare, care formează biserica cea vie. Astfel, Iubiților fii sufletești, voi înșivă trebuie să nu vă îngrijiți numai de biserica exterioară, ci—odată cu casa Domnului — să vă înoiți și curățiți și sufletul vostru de toată întinăciunea păcatelor și a patimilor, adecă casa sufletului vostru, ca să fiți vrednici de strălucirea exterioară a acestei admirabile biserici, dată azi de Noi misiunii sale sfinte. Trebuie toți să împliniți porunca apostolului Pavel (II Cor. XIII-5...), care ne zice: „Îspitiți-vă pe voi înși-vă... de este Iisus Hristos întru voi“. Cu alte cuvinte cercetați-vă sufletul și constatați, dacă au prins în el rădăcini trainice învățăturile divine și poruncile evangheliei lui Hristos, care apoi să vă îndemne a vă întocmi viața și acțiunile ei personale, familiare și obștești, după îndemnul acelor porunci, îndeplinind voia lui Dumnezeu, care ni le-a dat spre binele și mântuirea noastră și a deaproapelui.

Cei ce și sufletește vor fi astfel curățiți și înoiți și vor fi hotărâți a aplica și practica în viață acele neîntrecute porunci: — acela vor

1) Rămâne numai, ca pădurile și alte mijloace materiale să ni se dea în condiții acceptabile; iar nu în contul autonomiei bisericești după formulele compromise ale „Casei bisericii“.

deveni adevărați creștini, adevăți mai *buni*, mai *milostivi*, mai *cinstiți*, mai *harnici*, mai *conștiincioși*, mai *cruțători*, mai plini de toate virtuțile creștine, cari apoi se prefac în tot atâtea vrednicii și virtuți și cetățenești. Culmea acestor virtuți o formează *iubirea creștină* față de Dumnezeu și de aproapele, care e în stare a schimba fața pământului, unde e lucrativă și sincer aplicată.

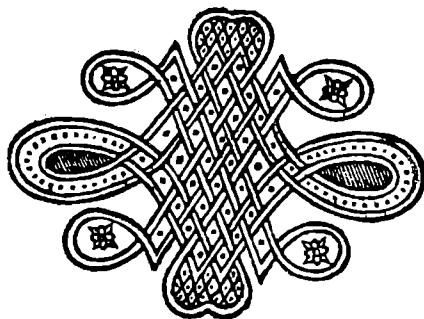
Dacă toate păturile neamului, dela cel mai umili până la clasele de sus, până la conducătorii țării și a tuturor așezămintelor obștești, vor fi pătrunși de aceste evanghelice povețe și ele se vor preface în sufletul lor în adânci convingeri religioase și călăuze pentru viață: — atunci toate relele din viața individuală, familială și obștească se vor reduce sau vor dispărea. Și din acest isvor curat, revărsat peste toate sufletele cetățenilor, vor răsări tot mai multe *biserici*, așezăminte de *cultură*, școli *profesionale* pentru toate trebuințele oamenilor, pentru toate talentele și aptitudinile firești, așezăminte de *caritate*, *orfelinate*, *cămine* pentru *văduve*, *bătrâni*, *invalidi*, *orbi*, *săraci*, *dispensare*, *spitale*, *sanatorii* pentru toate clasele, institute de plasare pentru cei ce singuri nu-și pot asigura un codru din pâine câștigat prin *munca* sa, așezăminte de înlesnire a *muncitorilor* agricoli și industriali, de îndrumare și ajutorare, de împărțire logică și justă a câștigului din fabrici între capitalul productiv și cei ce muncesc zi și noapte pentru beneficiile obținute, locuințe *higienice*, de *recreare*, de *odihnă*, de *adăpost* pentru muncitorii, copiii și familiile lor, *asigurări sociale* și *pensii* și tot ce se va afla necesar și justificat pentru *dreptatea socială*; precum zilnic ne rugăm cu psalmistul: „*duh drept* înnoiește întru cele din lăuntru ale mele“.

Când toată țara va fi plină de asemenea așezări sociale, când ele vor fi deplin dezvoltate, bine, cu cinste și creștinească iubire conduse, servind pe toți cei avizați la trupească ușurare și alinare și la sufletească mângâiere, când toată puterea statului și inițiativele particulare vor lua pe toți nevoiașii avizați sub ocrotirea lor, căci cei puternici se pot strecura cu propriile lor puteri prin valurile vieții: — atunci nici un curent strein extremist, fie socialism, fie marxism, fie comunism nu va mai prinde la poporul nostru ori câți agitatori s'ar găsi, și nu vom avea lipsă de importarea unor asemenea sisteme sociale, cari duc la egalizarea oamenilor, dar în sărăcie, mizerii și suferințe. Din potrivă rezultatul firesc al aplicării pe toată linia a învățăturilor creștine, propoveduite de biserica noastră în înțelesul celor de mai sus, va fi: *crearea unei depline armonii sociale*, în atmosfera căreia toți fiii neamului se vor simți îndestulați, mulțumiți și fericiți. Zilele de mulțumire din „*Dacia felix*“ vor reveni și într'o „*România felix*“.

În această armonie socială fiecare ins se va simți îndatorat a lucra cu plăcere în cercul său de activitate, cu dragă inimă, — după puterile sale, după priceperea sa, după înclinările și aptitudinile sale înnăscute ori dezvoltate și perfecționate în școală — atât pentru îndestularea trebuințelor sale și ale familiei, cât și pentru promovarea interesului obștesc.

Se va împlini atunci ruga noastră zilnică din Tatăl Nostru: „*Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*“.

Pentru a ne apropia cât mai mult de acest ideal creștin-social, să rugăm din tot sufletul pe Atotputernicul Dumnezeu, acum și pururea și în veclii vecilor, Amin.

PARTICIPAREA ELEVILOR ȘCOALEI PRIMARE

LA SF. LITURGHIE ÎN ZILELE DE SĂRBĂTORI

Între alte obligații pe care le prescrie legea învățământului primar este și aceea a frecvenței elevilor la biserică în zilele de sărbători.

Pentru rezolvarea acestei probleme și aplicarea acestei prescripțiuni de lege, e nevoie de colaborarea a trei factori: preotul catehet, învățătorii școlii și părinții elevilor.

Acești trei factori trebuie să aibă, mai înainte de toate, convingerea fermă și hotărâtă că țaria, progresul și fericirea unui Stat sau Neam se bazează pe o bună și sănătoasă educație religioasă, morală și națională a cetățenilor lui.

Ceea ce însă ne interesează pe noi acum este un punct din educația religioasă.

Într'adevăr, legiuitorii învățământului primar și-au dat seama că, pentru buna îndrumare a cetățenilor Statului nostru românesc, e de mare importanță și educația religioasă creștină-ortodoxă.

De aceea a legiferat obligativitatea elevilor de a participa, în frunte cu domniile învățători, la Sf. biserică în zilele de sărbători.

Totuși, când e vorba de aplicarea acestei legi, se constată că se întâmpină multe greutăți și aceasta din mai multe cauze:

1. Indiferența religioasă a unora dintre învățători;
 2. Lipsa de armonie dintre preoți și învățători;
 3. Lipsa de înțelegere deplină a rolului educației morale și religioase pentru îndrumarea cetățenilor.
- Acestea sunt cauze mai principale; dar sunt și altele mai puțin însemnate care duc tot la rezultate neîmbucurătoare.

Așa de exemplu, sunt unele comune apropiate de orașe ai căror învățători nu locuiesc în comuna unde au școala, ci la oraș.

În cazul acesta îi vine greu învățătorului să vină și sărbătoarea cu elevii la sf. biserică — Alteori învățătorii sunt obligați să se ducă la cercuri culturale, conferințe sau alte întruniri profesionale și politice, fapt ce se întâmplă tocmai în zilele de sărbători.

Să înțelege că învățătorii cari își cunosc pe deplin datoria, în majoritatea cazurilor, nu vor absenta dela sf. biserică.

Dar acolo unde e lipsă de bunăvoință, nu se va putea face aproape nimic în privința educației religioase și în special a frecventării elevilor la sf. biserică.

Ce e mai dureros, este faptul că, din acest punct de vedere, constatăm uneori și din partea unora dintre frații preoți o lipsă de interes.

Deci, depinde, în mare parte, și de preot aplicarea prescripțiunii de lege cu frecventarea elevilor la sf. biserică, când trebuie ca elevii să ia parte activă și la răspunsurile sf. Liturghii.

Deasemenea, în calea aplicării frecvenței elevilor la sf. biserică, se întâmpină o piedică și din partea părinților elevilor. Nu toți dintre aceștia au ajuns la înțelegerea că frecvența elevilor la sf. biserică este o datorie care face parte din obligațiile școlarului, cum ar fi obligația de a frecventa regulat la școală pentru cursuri în fiecare zi.

Apoi mai sunt stăpâniți aceștia și de altă mentalitate. La sf. biserică trebuie să se ducă copilul bine îmbrăcat și încălțat.

În lipsă de acestea, părinții școlarului sunt îndrituiți să nu-l lase să se ducă la sf. biserică.

Nu mai e nevoie să amintim de copiii săraci cari nu prea au cu ce se îmbrăca și încălța, de cazuri de boală etc., etc.

Constatăm deci că aplicarea legii cu participarea regulată a elevilor la sf. biserică depinde de cei trei factori: preotul catehet, învățătorii și părinții elevilor.

Dacă acești trei factori, în limita atribuțiilor lor, sunt stăpâniți de o râvnă deosebită și de un devotament pentru binele copiilor și din punct de vedere religios, este cu neputință a nu se ajunge la rezultate frumoase.

Ori câte piedici s'ar ivi, noi trebuie să facem așa fel ca aplicarea legii să rămână în permanentă regulă generală, iar piedicile și lipsa dela datorie a celor în drept, să rămână în categoria numai a excepției. Cu alte cuvinte, să nu facem ca excepția să devină regulă.

Când însă învățătorul și părinții copiilor nu vor și nu pot să dea concursul, atunci ce e de

făcut? Rămâne toată sarcina în seama numai a preotului.

Dar dacă preotul este împiedicat de a se folosi de elevi, cum se întâmplă cazuri când învățătorul nu primește pe preot în școală să predea învățământul religios? Atunci se va interveni la autoritățile superioare în drept pentru aplanarea conflictului.

Dar dacă nici preotul nu este la datorie? Și pentru acesta se găsește remediul. Cei însărcinați cu controlul învățământului religios, vor lua măsurile de rigoare. Și în fine, când nici cei însărcinați cu controlul nu vor fi la datorie, nu ne putem aștepta decât la pieire. După cum spune sf. Evanghelie, ni se va lua via și se va da altor lucrători cari vor da rodirile la vremea lor.

Acum să insistăm puțin și să vedem ce metodă vom putea folosi, când participarea elevilor la sf. biserică rămâne o sarcină numai și numai pe seama preotului catehet.

Preotul va căuta, în chip regulat, să se jucă la orele de religie. Predând religia, va urmări prin metoda iubirii să câștige simpatia elevilor.

Cum le-ar putea trezi în suflet dragostea de biserică și de Dumnezeu? Prin zugrăvirea, în lecțiile de religie, a vieții și faptelor Mântuitorului Hristos, a sf. apostoli și a sfinților consacrați de Biserică, în chip minunat și prin învățarea cântărilor bisericesti și religioase, în special răspunsurile sf. Liturghii.

Luând parte activă la sf. biserică prin darea răspunsurilor la sf. Liturghie, elevii vor vedea și simți că prin aceasta li se acordă și lor deosebită atenție și cinste.

În ordine alfabetică se pot pune elevii să rotească Crezul și Tatăl nostru.

Se ridică o altă întrebare: La școală preotul, în lipsă de învățător, poate să facă acest lucru, dar la sf. biserică, când este în slujbă, poate? Nu!

Atunci cum se poate rezolva problema? Preotul se va folosi de cântăreți. Măcar o oră două pe săptămână, de preferință sâmbăta după masă, cântăreții să fie obligați de preot să vină la școală

și împreună cu preotul să învețe și să conducă elevii în executarea cântărilor.

Iar la sf. Biserică va rămâne conducerea elevilor la răspunsurile sf. Liturghii numai pe seama cântărețului care va fi pus de preot în fața elevilor în deplină autoritate pentru a fi ascultat.

Cine-i aduce pe elevi dela școală la sf. biserică în lipsă de învățător? Se va trimite, la ora potrivită, cântărețul însărcinat și-i va aduce la sf. biserică, unde-i va așeza în ordine, îi va supraveghea și-i va conduce la răspunsuri.

Ar putea zice cineva că unii cântăreți nu ar fi în stare să cânte cu elevii. Dar la strană cum cântă singuri? Doar atât are de făcut, să le facă semn elevilor, când să înceapă, căci aceștia sunt deja instruiți dela școală.

Când elevii nu vin la școală pentru biserică, vor fi obligați de preotul catehet să vină de-acasă direct la sf. biserică.

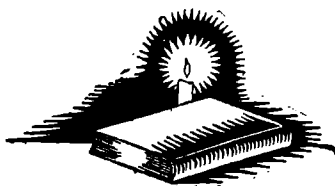
Pentru orice abateri ale elevilor, cântărețul care conduce va raporta preotului pentru a lua măsurile necesare.

Când însă e vorba de a întâmpina piedici dela părinții elevilor cari nu i-ar lăsa să vină la biserică, preotul prin predici, conferințe și sfaturi, fie acasă la ei, fie la biserică, va căuta să-i convingă că ei, în calitate de creștini, sunt obligați a-i lăsa să vină la sf. biserică pe copiii lor să se roage lui Dumnezeu, iar aceasta e o obligație impusă și de legea învățământului primar.

Pentru a trezi și în alt chip în sufletul elevului dragostea de biserică, administrația bisericii va organiza distribuirea de premii (iconițe, cărți religioase etc.) elevilor ce vin regulat la sf. biserică și se conformează în viața lor după sfaturile date.

Prin urmare, aplicarea legii învățământului primar, în ce privește participarea activă a elevilor la sf. biserică, depinde, în general, de cei trei factori: preot, învățător și părinții elevilor, în special și în cea mai mare măsură însă de preotul catehet.

Preot AUREL I. CERNEA
Parohia Bărcănești-Prahova

METODA ÎN LUCRUL PASTORAL

Nu studiu de teologie pastorală, în care abundă adeseori revistele bisericești, manualele și cursurile de pastorală, este scopul care se urmărește prin acest articol, ci o reflexiune, o scurtă meditație în spirit constructiv, în legătură cu apostolatul evanghelic.

Atâtea dificultăți se pun în calea unei active lucrări pastorale, încât îți s'ar părea că este peste putință să se fixeze și formuleze metode eficiente. În fața unei lucrări nelimitate, care depășește energia și capacitatea de rezistență a puterii umane, se vedește și afirmă slăbiciunea.

Puterile cresc însă, inima se dilată, orizontul spiritului se întinde, biruința este sigură, când fiecare preot își dă seama că dacă prin el însuși nu poate nimic, poate totul însă prin Iisus Hristos, pe a cărui singură voce trebuie să o asculte. Având convingerea că misiunea sacerdotală nu angajează numai anumite aptitudini ale omului, ci omul întreg, cu inima, cu conștiința, cu voința și inteligența lui, ne putem da pe deplin seama, că lucrarea pastorală cere de la noi nu numai un oarecare timp limitat, ci tot timpul. Prin introducerea deci a unei metode în lucrarea pastorală, înseamnă a ordona timpul, și iarăși a disciplina gândurile și preocupările spirituale, precum și toate actele noastre.

Metoda pe care o urmărim noi, nu elaborează un program care nu se poate realiza, ci tinde să fixeze câteva reguli în vederea așezării unei discipline în lucrul pastoral.

Fără disciplină în activitatea evanghelică nu se poate ajunge la nici un rezultat. Toată munca și ostenețile se risipesc, forțele se cheltuesc zadarnic și timpul se pierde fără chibzuință apostolică. Câte încercări și bune intenții nu se spulberă, câte elanuri tinerești și câtă râvnă sufletească nu se topește în amărăciune și neliniște, tocmai pentru faptul că nu există o metodă în truda depusă.

Sfera activității pastorale este așa de largă și de întinsă, încât este necesar ca preotul să știe că el este chemat să-și desvâlce zi de zi personalitatea sa morală; și că el este orânduit să slujească lui Dumnezeu, să slujească lumii și familiei sale, pe care este deasemenea îndatorat să o mențină ca pe o forță morală și ca pe un adevărat dinamism social.

Dumnezeu, lumea sau aproapele, familia și personalitatea sa, iată obiectivele cardinale ale preocupării apostolice.

Dumnezeu este țelul suprem al sacerdoțiului. El este iubire, cum spune sf. Ioan Evanghelistul. Iubire este Ființa Sa, viața Sa. Iubirea Sa rezumă toate operele Sale și explică toate căile Sale. Gândurile lui Dumnezeu sunt iubire, voința Sa iubire, sfințenia Sa iubire. Acestei iubiri infinite și adevărului veșnic este chemat preotul să servească.

Lumea? O! în această lume preotul este chemat de Domnul să întronizeze împărăția lui Dumnezeu. Umanitatea este câmpul vast și spinos unde voim să se stabilească împărăția cerească, recomandată de Iisus Hristos.

Familia preotului, care, prin forța lucru-

rilor, răpește trudă, afecțiune și forțe, este un centru de influență morală. Aceasta merită toată atenția.

Un efort deosebit se impune educației și supravegherei sale intelectuale, precum și dezvoltării spirituale prin rugăciune, meditație și exerciții de renunțare la propria sa persoană, gata de suferință până la sacrificiu.

Pentru a corespunde sfințeniei și idealului spiritual, pentru a se găsi stăpânit de viguroasa avalanșă a spiritului și pentru a face față înaltelor sale îndatoriri pastorale, preotului îi trebuie desigur o metodă în lucru.

Multiplele lui ocupații se pot diviza în: 1. lucrarea apostolică, 2. lucrarea intelectuală, 3. lucrarea spirituală.

1. Lucrarea apostolică se concentrează în îndeplinirea oficiului parohial. Aci intră activitatea care se referă la îndrumarea și luminarea sufletească a enoriașilor. Săvârșirea cultului divin, predica, activitatea socială, care se manifestă cu deosebire în caritatea creștină, catehizarea, ierurgiile, corespondența parohială, etc., — iată o serie de îndatoriri pastorale.

Impărțirea timpului în mod disciplinat, ordinea în activitatea de culturalizare și moralizare a enoriașilor este foarte bună, necesară mai ales. Șezătorile culturale, predica, vizitele parohiale chiar, — toate acestea impun ordine, program, pregătire serioasă. Cum să ajungi la rezultate îmbucurătoare dacă nu stabilești o normă, o disciplină în lucru? Perzistența și disciplina în lucrarea evanghelică asigură preotului succes și bucurii nebănuite.

Cu toate acestea, în vastul câmp de activitate parohială, metodele se năruie, dacă preotului îi lipsește afecțiunea pentru misiunea preoțească; dacă nu are entuziasmul și optimismul invincibil, creator perpetuu de elanuri sufletești. Planurile de muncă, ordinea stabilită în activitatea apostolică, nu se pot menține dârz și neclintit, dacă în profunzimea sufletului nu pâlpâie focul credinței, nu isbucnește căldura dragostei creștine și nu vibrează luminos conștiința apostolică.

Iată deci, că bazele spirituale ale disciplinei interioare în care răsare convingerea, iubirea și râvna evanghelică, sunt acelea care dirijează, susțin și alimentează orice metodă de lucru apostolic.

2. În lucrarea intelectuală se impune ca

regulă fundamentală ordinea. Condiția vitală a oricărei activități intelectuale, este continuitatea riguroasă, în cuprinderea a cât de multe cunoștințe, din domeniul social, filosofic, religios, etc. I se impune preotului, ca factor de lumină socială, să fie intelectual de marcă. Munca cerebrală merită atenție și trebuie să preocupe în largă măsură pe preotul veacului nostru. O predică aleasă, o conferință frumoasă, este datorită și talentului fiecăruia dar este mai ales rodul unei munci de ordine și pasiune intelectuală.

Socotesc că este de prisos să se stăruie asupra rolului ordinei în munca intelectuală. Țiu numai să afirm cu hotărîre, că se poate ajunge la nivel intelectual solid și la bogăție de cunoștințe, prin voință de fier, ordine și pasiune.

Este drept că munca preotului este împărțită în prea multe forme de activitate, care nu-i îngăduie poate să se desvolte viguros din punct de vedere intelectual; însă cine știe să-și organizeze viața, va face loc două ore pe zi muncii cerebrale. Aci intervine voința și ordinea în lucru. Numai un ceas în zi și tot face mult.

3. Lucrarea spirituală. Iată cea mai prețioasă cale de dezvoltare a personalității religioase.

Viața sacerdotală are nevoie zilnic de reconfort, de stimulare, de sensibilitate religioasă. Marile biruinți în viață se dobândesc prin suflet, care trebuie cultivat, disciplinat. Secretul oricărei victorii, rezidă în efort spiritual pozitiv.

Biserica ortodoxă mai mult ca oricând are trebuință de personalități, de apostoli, care să învingă lumea prin viața lor stăpânită de idealuri înalte și plină de acte creștinești. Dealungul veacurilor Biserica a rezistat, a cucerit și a învins nu atât prin erudiție, cât prin sfințenie. Și de sfințenie este urgentă nevoie în Biserica noastră.

O personalitate religioasă tinde să fie permanent în prezența lui Dumnezeu, adevărul centru al vieții religioase. Domnul este idealul suprem de contemplat și de urmat.

O viață de bun păstor sufletească este condiționată de formarea personalității sale religioase. Nu este om de viață interioară, fecundă în sentimente religioase, nu este călăuzit de idealuri evanghelice, nici nu poate fi vorba de apostol al lui Hristos, ci de un

funcționar comun al unei instituții divine. Și azi Biserica are mulți funcționari, dar puțini apostoli. Hotărît lucru: azi este vremea personalităților nu a gloatelor, a marilor inițiați în cele duhovnicești, nu a mediocrității. Noi preoții, prin definiție suntem sortiți să fim personalități religioase, nu mediocrități, oameni comuni. Pentru aceasta se impune imperios exercitarea spirituală prin rugăciune, prin meditație, prin învingere de noi înșine, căci veritabila educație a vieții spirituale este o întregă pedagogie a spiritualității, care cere continuitate.

În formarea personalității, rugăciunea, meditația și retragerea spirituală, toate acestea revin ca elemente esențiale.

Acestor elemente de o valoare neîntrecută, să le facem loc cât mai mult în activitatea noastră pastorală.

Toate metodele care se caută pentru o bună reușită a apostolatului evanghelic, depind întru totul de personalitatea profund religioasă a preotului în care domină duhul de abnegație, de iubire, de moralitate desăvârșită, de umilință și de comuniune cu Iisus Hristos, Domnul și Stăpânul nostru.

În cea mai adâncă intimitate cu Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos, la picioarele Crucii Lui cât mai des, și atunci vom afla noi preoții izvorul tuturor metodelor de lucru pastoral. Atunci vom găsi cele mai veritabile indicații de cel mai activ și rodnic apostolat. Atunci și numai atunci Biserica va fi în stare să formeze un curent de înviorare creștină în haosul de azi și vom fi capabili noi preoții să biruim lumea.

Pr. D. CRISTESCU
Biserica Sf. Vineri-Herasca

ATENEE CATEHETICE ÎN TELEORMAN

«Nevoia învață pe om ce să facă», zice un proverb popular, și așa este. Românii din Ardeal fiind persecutați de stăpânitorii milenari își găseau mângâierea în credința strămoșească.

Locul de adunare și întâlnire al tuturor celor din sat era la biserică. De aceea bisericile erau pline în zi de sărbătoare. În biserică nu se putea vorbi decât despre ale sufletului și cel care vorbea era numai preotul. Mai erau însă sfaturi pentru rezistența națională care nu se puteau da aci. Unde să se adune poporul pentru asta? În școală nu se putea căci majoritatea erau ale statului austro-ungar. Cuiva i-a venit în gând să clădească case naționale, și s'au clădit multe.

În sala mare a acestor case naționale se adunau Românii la sărbători după amiază pentru sfaturi sau petreceri culturale, șezători. Așa au luat naștere casele naționale: din nevoia de a se aduna poporul spre a fi povățuit de conducătorii lor în toate cele de trebuință.

După războiul cel mare, lumea rămăsese cu o asprime în suflet, care mergea până la revoltă comunistă în unele părți. Pentru îmblânzirea,

luminarea și educarea ei s'au făcut ateneele populare la orașe, mai ales în Capitală.

Tot după războiul cel mare a bătut un vânt de rătăcire și alunecare dela dreapta credință. A început lupta de luminare. Oltenia a fost cea dintâi care a început cu șezătorile de catehizare săptămânală, deși este cea din urmă în ceea ce privește numărul sectarilor, nu însă și în ce privește numărul celor puțini cunoscători ai credinței strămoșești potrivit timpurilor de acum. Lipseseu cărți și săli de adunare. Cărți s'au tipărit, săli de adunare nu s'au făcut însă, nici până acum, de cât foarte puține. Au rămas tot sălile de clase ale școalelor primare. În privința aceasta Muntenia o ia înainte. În Muntenia, județul Teleorman și în Teleorman Protoieria I-a.

Pe valea Dunării trei comune la rând, începând dela T.-Măgurele: Flămânda, Traian și Seaca, la stăruința și munca fără preget a vrednicilor lor păstori: Pr. P. Popescu, Pr. Băluță Dumitrescu și Pr. St. Bunea, au ridicat în curtea bisericilor atenee mari și frumoase ce se vor sfinți în curând.

Părintele Protopop Metodie Popescu, harnic

ca totdeauna, umblă ca o albină în toate părțile, ca să mai completeze cele de lipsă și să mute astfel în ele școlile de catehizare ce le-a înființat mai de mult, aci și în alte comune.

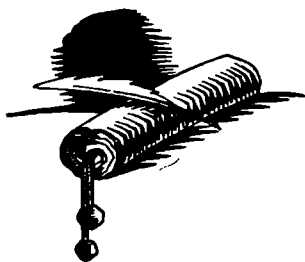
Insuș I. P. S. Patriarh le-a trimis daruri, fără să I-se ceară, ci numai auzind de lucrul bun ce se face acolo. Se adevăresc cuvintele: «Celui ce are i se mai dă», căci s'a dovedit vrednic lucrător cu talantul încredințat.

Duminică 24 Octombrie a. c., trecând la frumoasa adunare dela Seaca, făcută în cadrul cercului pastoral, cu delegați ai Oastei Domnului

din mai toate comunele Prot. I, am văzut aceste atenee cu turle de capele, ce vor sfărâma casele de rugăciuni ale sectarilor. Am această credință pentrucă ele vor fi conduse de preoți harnici pentru catehizare în curtea bisericilor și nu vor servi de petreceri lumești cum au degenerat unele din Capitală, discreditând astfel faima ateneelor populare în care se pusese atâta nădejde.

Preotul GH. PASCHIA

Misionar eparhial pentru jud. Teleorman

ANVONUL ORTODOX

DIN OMILIILE SF. IOAN GURĂ DE AUR LA EVANGHELIA DUPĂ IOAN

(Continuare din Nr. 19—20)

Omilia 28.

„Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul
Său în lume ca să osândească lumea,
ci ca să se mântuiască prin El, lumea.
Ioan 3. 17.

Această cugetare, părând de neprimut de un mare număr, nimeni nepreferând întunerecul pentru lumină, divinul învățător, dă îndată temeiurile. Cari sunt? „Că faptele lor erau rele. Oricine săvârșește răul, urăște lumina și nu vine la lumină, pentruca faptele lui să nu fie dovedite ca rele“ (Ioan 3₁₉₋₂₀), Desigur, Fiul lui Dumnezeu nu a venit să judece și să pedepsească lumea, ci să-i acorde iertarea și lăsarea păcatelor, și să-i dea mântuirea prin credință. Oamenii de ce au fugit?

Această situație s'ar fi putut înțelege, dacă Iisus s'ar fi arătat în scaunul de judecată, în mare pompă, de judecător suprem. Căci, când conștiința reproșează unui om vre-o crimă, acesta fuge departe de judecător, pe când călcătorii de lege, din contră, aleargă la cel care iartă. Domnul, venind tocmai ca să arate mila, cei cari

erau plini de păcate, ar fi trebuit să se grăbească și să vină la el. Unii au făcut acest lucru: vameșii și păcătoșii au venit și s'au așezat la masă cu Iisus. De cine este deci vorba în textul citat? De păcătoșii cari se hotărâseră să rămâie în nelegiuirile lor. Scopul venirii Fiului era, să nu-l uităm: de a șterge păcatele trecute și să înlătore pe cele viitoare. Din nenorocire, sunt oameni așa de lași (leneși), așa de incapabili să înfrunte oboselile cerute de virtute, că trăiesc în păcat, până la ultima suflare, (până își dau sufletul), fără să renunțe la această stare; pe aceștia îi are în vedere Mântuitorul acum. Creștinismul cere odată cu sinceritatea în credință și bunăcuviință în moravuri; ei se tem să vină la noi, fiindcă nu voesc să-și schimbe viața. Nu vom dojeni pe omul care trăiește în păgânism. Se înțelege, că are datoria să-și adore zeii; să prăznuiască so-

lemnitățile nu mai puțin absurde și rușinoase ca însăși zeii și să aibă o purtare conformă cu învățăturile lor; și când adoratorii adevăratului Dumnezeu trăesc în desmăț, nu este nimeni care să nu socotească aceasta ca o crimă și să nu-i acuze; atât de admirabilă este influența adevărului, chiar asupra dușmanilor săi. Notați, vă rog, preciziunea felului de a vorbi al lui Iisus; el nu zice: „Cel care face răul, nu vine la lumină; ci cel care se încăpățânează să facă răul, cel care vrea să se tăvălească neîncetat în noroiul păcatului, nu se supune poruncilor mele, trăește în afară, stăpânit de orice fel de abuzuri, călcând orice fel de precepte. Dacă vine la adevăr, este asemenea hoțului, care, când apare lumina, vinovăția sa se arată evidentă. Iată pentru care motiv se ascunde de legea mea. Deasemeni, astăzi, auzim de sigur, mulți oameni, cari ne spun că nu pot să îmbrățișeze credința pentru că nu renunță la necurătenii, la necumpătare și la alte obiceiuri rele. De altfel, nu se văd — spun ei — creștini cari trăesc în vicii și păgâni cari practică înțelepciunea? Că sunt creștini, cari trăiesc în viciu, știu, tot așa de bine ca și voi; dar că sunt păgâni, cari trăesc într'un mod ireproșabil, nu văd cum. Nu-mi arătați pe cei cari sunt în mod natural onești și rezervați; acolo nu este virtute; arătați-mi oameni dedați la pasiuni violente și cari totuși practică virtutea! Negreșit, nu-mi veți arăta dintr'aceștia. Dacă fâgăduința cerului, amenințările iadului și alte nenorociri asemănătoare, abia pot să mențină pe oameni în virtute, cei ce nu cred în nimic, cum să nu o practice cu mult mai multă greutate. Dacă există din acei cari par că practică virtutea, apoi aceștia o fac din vanitate și îndată ce secretul le este asigurat, se lasă fără întârziere în stăpânirea patimilor. Cu toate acestea, pentru a nu părea prea pretențios, să admitem că există păgâni cari trăesc onest; aceasta nu înlătură cu nimic teza noastră, căci noi ne ocupăm, nu de ceea ce se întâmplă excepțional, ci de ceea ce se petrece în mod obicinuit. Dumnezeescul Învățător îi găsește în alt mod vinovați, când zice că lumina a venit în lume.

Au căutat ei această lumină? S'au silit s'o găsească? Lumina vine la ei și ei nu socotesc demn să vină la ea. Acestui pretext, că există creștini răi, răspundem că nu este vorba aici de cei ce au fost creștinați chiar dela început și cari au primit dela strămoșii lor adevărate religii; foarte adesea, au fost târâți, de obiceiurile lor rele, departe de doctrina adevărului. După părerea mea, nu este vorba de acești creștini în acest moment, ci

de aceia dintre Iudei sau păgâni, cari trebuiau să îmbrățișeze adevărata credință. Ideia, care se desprinde de aici, este că niciunul din cei cari trăesc în eroare, nu va trece în domeniul credinței, decât după ce mai întâi și-a impus o linie de conduită ireproșabilă și nimeni nu va rămâne în domeniul necredinței, decât, după ce s'a hotărât să rămână în domeniul nedreptății. Nu lăudați castitatea, probitatea, cutare sau cutare, căci acestea singure nu fac virtutea. La ce bun această castitate această probitate, dacă el este sclavul unei slave deșarte și de dragul amicilor săi, el nu vrea să renunțe la greșală. Nu așa se trăește în mod ireproșabil. Sclavul slavei deșarte nu este mai puțin grav expus ca sclavul necurăției; voi spune că va săvârși greșale cu mult mai numeroase și cu mult mai serioase, decât acesta din urmă. În rezumat, arătați-mi printre păgâni un bărbat liberat de orice fel de vicii și păcate; nu veți reuși niciodată. Oamenii cei mai iluștri pe cari i-au avut în acest domeniu, cei cari au călcat în picioare bogățiile și plăcerile simțurilor, după cum pretind, aceștia au fost mai rușinos stăpâniți de patima gloriei, decât alții, adică de patima care este izvorul tuturor relelor.

Iudeii s'au încăpățânat în nedreptate, ceea ce a făcut pe Mântuitorul să-i mustre: „Cum puteți voi să credeți, când primiți mărire unul dela altul? (Ioan 5,44).

De ce n'a vorbit tot așa și lui Natanail? Cunoștea adevărul? De ce n'a continuat cuvântarea sa? Fiindcă Natanael nu venise cu asemenea dispozițiuni. Nicodim din contră, se interesa foarte mult de acestea și timpul hotărât de alții, pentru odihnă, el îl întrebuița, venind să asculte pe Mântuitorul. El urmează sfatul ce i s'a dat. Iisus nu avea de gând să-l disprețuiască, fiindcă i-a adresat aceste cuvinte: „Amin, Amin, grăesc vouă, (de acum) veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-se peste Fiul Omului (Ioan 1.52). Lui Nicodim nu i-a spus nimic asemănător; vorbește cu el despre întrupare și viața vecinică; vorbirea se desfășoară după dispozițiunile fiecăruia. Pentru primul, care cunoștea profeții, care era plin de zel (ardoare), îi ajungeau câteva cuvinte; celui deal doilea, pe care firea îl împiedeca încă, Mântuitorul nu îi descoperă de odată întreaga sa doctrină; însă, îi ațâță inteligența, combătând această frică printro alta și îi spune în ce scop, că a nu crede înseamnă a fi osândit și că necredința avea ca principiu pasiunile. Fiindcă dădea o prea mare importanță stimei oamenilor, mai mare chiar

decât pedepsei, căci Evanghelistul ne spune : Mulți dintre fruntași au crezut în el, dar nu mărturisiau, credința lor din pricina Fariseilor,“ (Ioan 12₄₂)
 Invățătorul îi atacă în acest punct și îi declară că singurul motiv al necredinței se găsea în perversitatea vieții. Mai târziu, vă zice : „Eu sunt lumina“ (Ioan 8₁₂); acum se mulțumește să spună „Lumina a venit în lume“. La început vorbește nedeslușit, apoi lămurit. Astfel, Nicodim era împiedecat de opiniunea mulțimei și pentru aceasta, purtarea sa nu avea pecetea libertății.

Să fugim de patima gloriei; nimic nu este mai violent ca aceasta. De aici provin sgârzenia și lăcomia; de aici urile, desbinările, certurile, iar cine urmărește să aibă ceea ce nu are, este numai slavă deșartă. Vă întreb : Pentru ce această grabă de a desfășura roiuri de eununci, cete de sclavi și fastul cel mai fără rost? Numai pentru a avea martori și privitori numeroși ai unui lux nepotrivit ! Să tăiem această patimă; cu mintea să tăiem aceste membre ale nedreptății și pământul va fi pentru noi un cer adevărat. Această patimă nu se mulțumește să-și împingă victimele la rău, ci merge până acolo ca să se strecoară pe furiș în

sânul virtuții; neputând să ne separe în mod desăvârșit de aceasta, ne cauzează cel mai grav prejudiciu și atunci, deși suportăm toate ostenețiile virtuții, nu putem totuși culege fructul. A posti, a ne ruga, a face milostenie pentru slavă deșartă, însemnează să pierdem orice drept la răsplată. Ori, ce pagubă se poate compara cu aceasta? A te chinui de prisos, a te expune la surâsuri batjocoritoare și a pierde fericirea vecinică. Este frumos să dorești slava cerului și a pământului; imposibil de a le câștiga și pe una și pe alta, sau mai de grabă, se pot câștiga amândouă, cu condiția de a nu iubi decât slava cerească și să nu oftăm după amândouă. Dacă voim să ajungem la slava adevărată, să fugim de slava omenească și să dorim singură slava care vine numai dela Dumnezeu; așa vom ajunge și la una și la alta. Pe aceasta din urmă însă s'o căpătăm noi, prin grația și dragostea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care și cu care se cuvine Tatălui și Sfântului Duh în vecii vecilor. Amin.

Pr. IORDACHE PASCU
 Bis. Sf. D-tru Colentina

G A Z E T E B I S E R I C E Ș T I

Eparhia noastră, ca și toate celelalte, se poate mândri cu o mulțime de foi, reviste, etc., scoase de preoți. Dacă prin numărul lor te bucură, prin felul cum apar multe lasă de dorit. Mult mai bine ar fi ca această muncă să fie centralizată, sistematizată. Dar dacă Biserica din partea acestor foi nu suferă niciun prejudiciu, — cel mult n'are folosul așteptat — din partea revistelor bisericesti sau de propagandă religioasă care vor să facă și critică bisericască, suferă în demnitatea și în prestigiul său.

Apar gazete bisericesti, conduse de preoți sau monahi, care batjocoresc pe clerici mai rău de cât își permite să batjocorească un pamflet politic de provincie. Am înaintea ochilor ultimul număr din «Păstorul Ortodox-Oltenița» și unele numere din «Glasul Monahilor». In aceste gazete, simpli monahi sau clerici ceartă, batjocoresc. Nici I. P. S. Patriarh, nici Sf. Sinod nu sunt cruțați. Orice măsură luată în Biserica ortodoxă română de forurile competente, este condamnată, pentrucă ea s'a luat fără asentimentul unor asemenea directori de gazete.

A scoate o revistă bisericască pentru zidirea

sufletelor e un bine. A scoate o gazetă în care să batjocorești pe superiorii tăi, este o crimă, pentrucă batjocura se resfrânge și asupra Bisericii. Ce va zice omul din popor care va ceti aceste foi? Ce va câștiga el pentru sufletul său?

Preotul sau monahul care scoate o asemenea gazetă, dă ceva din prestigiul hainei și misiunii sale, gazetei ce scoate. Să nu se uite însă niciodată că ei fac parte dintr'o instituție. In acest caz, instituția e datoare să controleze, să cenzureze și în cazuri ca cele de mai sus să oprească apariția.

Libertatea presei pentru toți. Fie. Dar pentru cleric, în limita bunei cuviințe și a interesului instituției din care face parte. Să ni se arate o singură gazetă scoasă de un militar în care să batjocorească pe superiorii săi? Câte zile ar mai purta asemenea individ haina militară? Asemenea și în biserica romano-catolică. Și slavă Domnului sunt și acolo atâtea de vorbit și de criticat.

Când aceste gazete mai sunt răspândite prin trenuri, tramwaie, chiar de clerici, atunci răul e și mai mare. Un preot sau un monah își per-

mite să vândă o gazetă în care este batjocorit superiorul său și instituția din care face parte. Gazeta se vinde de multe ori datorită numai autorității ce o dă vânzătorului haina ce o poartă. Ce ar păți de multe ori un asemenea vânzător fără haina, care-l apără și îl acoperă? Când atâți dușmani caută să lovească Biserica, acești «misionari» n'au găsit ceva mai bun de făcut, decât să le ajute. Munca unei întregi preoțimi, vrednică și la datorie, e în chipul acesta măcinată. Cei ce n'au odihnă și bat străzile Bucureștilor, făcând asemenea misiune, ar fi bine să fie trimiși în locuri potrivit firii lor. Energia lor, de care dau dovadă, să fie bine întrebuințată. Să fie pregătiți și trimiși misionari în parohiile cu sectanți unde ar putea face și colportaj, adevărat și binefăcător pentru Biserică. Lucrând în aceste parohii ar vedea ce operă nenorocită au făcut bătând străzile Capitalei.

O stare bolnăvicioasă stăpânește unele suflente din preoțimea noastră. E o lipsă de discipli-

nă. Biserica ortodoxă n'a trăit însă dealungul veacurilor decât printr'o aspră disciplină. Această disciplină să se restabilească. Clericul care are vreo nemulțumire să o îndrepte către ierarhul său, iar ierarhul e dator să asculte și să facă dreptate. Așa spun canoanele. Nu către opinia publică, care nu e în drept și nu poate hotări nimic. Monahul să-și împlinească pravila sa, și să fie smerit și ascultător. N'are niciun drept să judece pe mai marele său.

Cei ce nu înțeleg să se supună, să fie desbrăcați de haină și isgoniți din biserică. Simpli laici vor putea scrie ce vor.

Ne trebuie reviste de critică bisericească, scri-se academic, de oameni competenți. Aceste reviste să nu intre decât în mâna clericilor. Pamfletele scrise cu obraznicie, de insuficienți intelectuali trebuie să dispară. E în interesul bisericii și al tuturor ce poartă o haină clericală.

Pr. METODIE POPESCU

M E R S U L L A B I S E R I C Ț

Mulți poate și mai ales păcătoșii și necredincioșii se întreabă: este vreun folos a merge Dumineca și sărbătoarea la biserică să ascuți sfânta slujbă sau nu?! Nu vom căuta să vedim folosul mergerii la biserică prin argumentări meșteșugite, ca nu cumva să ne încurcăm mai rău, ci vom face cunoscut o pildă, care se află în cartea numită: «Pateric», pildă foarte nimerită să de răspunsul la această chestiune.

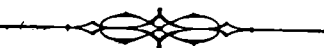
Zice, că odată un om de lume s'a dus să vadă pe un vestit sihastru, care trăia prin pustiu Egiptului. Printre multe alte întrebări, omul nostru i-ar fi pus bătrânului călugăr și pe aceasta: este vreun folos a merge la biserică sau nu? Pustnicul nu i-a răspuns deocamdată, nici da, nici nu. Ci numai ce i-a dat un coș de nuele, poruncindu-i să meargă la o fântână în apropiere și să i-l aducă plin cu apă. Dar se înțelege dela sine, că coșul n'a putut ține apă. Sosind cu el la chilie, călugărul a întrebat de isprava făcută. Apă n'am putut aduce cu el, fu răspunsul omului, dar ceea ce observ este, că vârând coșul în fântână, grădelele care-i erau murdare de noroiu, s'au spălat. Fiind trimis și a doua și a treia oară, singur observa, că grădelele se curățau din ce în ce mai bine. Tot așa, zise în cele din urmă călugărul, se întâmplă și cu omul, care

merge la biserică. I se pare de prima dată că nu câștigă prea mult, deoarece folosul nu este material, ci duhovnicesc. N'ai putut aduce apă cu coșul, dar i s'au spălat grădelele. Și cu cât ai mers și l-ai afundat de mai multe ori în apă, cu atât s'au curățat mai bine. Acelaș lucru se întâmplă și cu omul: cu cât merge mai des la biserică, cu atât sgura păcatelor de pe sufletul lui se curăță și începe să vadă folosul, pe care nu putea să-l vadă în starea de mai înainte.

În zilele noastre, bisericile stau în multe cazuri părăsite, fără să fie prea mult cercetate de credincioși. Pe mulți chiar, i-am auzit spunând, că-și fac rugăciunea acasă. Că au chiar cărți religioase și fac din ele lectură regulată. Bun lucru este acesta, nimic de zis. Dar să nu se uite, că a nu merge la biserică, este cea mai mare greșală. Dealtfel, un bun creștin după aceasta se cunoaște: dacă merge sau nu, regulat la biserică. Folosul?! Ni-l arată cu prisosință pilda de mai sus.

Totodată, cât de înțeleaptă se dovedește prima poruncă a bisericii: «Fiecare creștin să ia parte în fiecare Duminică și sărbătoare la slujbele bisericesti». Ferice de cel care ascultă de această poruncă și o îndeplinește.

Preotul ILIE DUMITRU, Verbila-Prahova

VIZIUNI

Cartea Sfântă ne istorisește că cea dintâiu viziune a avut-o proorocul Moisi când «păzea turmele socrului său Ietro preotul Madianului». (Eșire III vers. 1).

Aci «Ingerul Domnului i s'a arătat într'o flacăra de foc, care ieșia dintr'un rug... Și iată că rugul nu se mistuia deloc. Moisi a zis; am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată. Domnul a văzut că el se întoarce să vadă și l-a chemat din mijlocul rugului» (Idem. Cap. III) și așa continuă a ne reda multe viziuni sfârșind cu cele două ale Sf. Apostol Pavel din Faptele Apostolilor: I-a pe drumul Damascului când «i s'a arătat lumină mare din cer, și a auzit glas care-i zicea: Saule, Saule pentru ce mă prigonești?» (Cap. IX vers. 3-4) și II-a «Noaptea Pavel a avut o vedenie. Un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: Treci în Macedonia și ajută-ne!» (Cap. XVI, vers.9), dacă îmi este îngăduit a nu menționa ca ultime altele din Apocalipsa Sf. Ioan.

Iată că peste douăzeci de veacuri Dumnezeu a binevoit să se arate din nou tot cam în felul vedeniilor redată de Cartea Sfântă.

Căci astăzi în Țara Românească nu mai este nici un bun creștin care să nu dea crezare «Maglavitului».

S'au făcut aci și tămăduiri de bolnavi, și au văzut bunii creștini, veniți din toate colțurile țării, fenomenul supranatural. Minuni de felul acesta s'au mai făcut și în alte țări: la Lourdes în Franța, iar viziune mai de curând se spune că a avut ultimul decedat Papă al Romei, căruia i s'a arătat Sf. Fecioară, i-a arătat războiul mondial cu grozăviile sale, care se va termina cu «ramura de măslin», ceea ce avea să însemne, dreptatea popoarelor¹.

Așa că fenomenul dela Maglavit nu este întâ-

1. In biserica Sf. Petru din Roma încă nu este isprăvit acest tablou (icoană-pictură pe un perete). Se lucrează cu mare artă de câțiva ani și încă nu s'a terminat.

iu dela cele redată în Sfânta Biblie, ci au mai fost și în alte țări.

Dar după ce toată suflarea românească a cunoscut cele petrecute la Maglavit, la puțină vreme s'a auzit de noi viziuni și alte arătări dumnezești.

«Că cuiva pe când tăia lemne, i s'a arătat Maica Domnului cu Pruncul» (în părțile Buzăului).

«Că unei fete, pe când păzia vacile i s'a arătat iarăși Maica Domnului și i-a zis că în locul acela să sape un puț.» în jud. Prahova).

«Că unui cioban într'o Luni i s'a arătat Moșul, i-a luat sticla cu laptele din glugă și i-a poruncit să postească și Lunea». (în jud. Muscel).

«Că unui băiat i s'a arătat iar Moșul și i-a poruncit să se ducă și să stea la Troiță în șosea și să învețe lumea» (pe lângă Pitești).

Iar pe mine personal — nu de multă vreme — într'o zi când mă coboram dela Patriarhie, m'a întâmpinat un om scurt de statură, în ținută puțin îngrijită, plângând cu hohot și mă ruga: «Mijlocește să intru la Prea Sfințitul Patriarh; e ceva extraordinar, am avut viziune, mi s'a arătat Dumnezeu».

Faptul acesta de repetare a celor petrecute la Maglavit e un act grav!

Grav fiindcă, dacă atunci când s'au cunoscut cele dela Maglavit, toată țara s'a cutremurat, apoi la auzul unor repetiri, așa cum au fost cele ce au urmat, nu numai că strică bunul efect al Maglavitului, dar poate fi interpretat ca o înscenare interesată.

O versiune ce am cunoscut-o și eu, și pe care n'am avut puțința s'o verific, este că unul din ciobanii cu viziune, luat de jandarmi la cercetări, ar fi declarat că nu a văzut absolut nimic, ci tot ce a spus și a făcut a fost din îndemnul preotului.

Eu nu cred aceasta ca un preot să fi săvârșit așa greșală, totuși îmi este groază când mă gândesc că n'ar fi imposibil.

Am auzit că la o troiță unde povestea cioba-

nul că i s'a arătat Dumnezeu, bunii creștini mergeau în procesiune, aprindeau tămâie și lumânări, iar preotul cu enoria, sau alți preoți vecini, veneau și făceau slujbe.

Ciobanul însă, din timp în timp, lua pălăria din cap, și făcea vânt pe deasupra lumânărilor. Desigur că multe din ele se stingeau. Ciobanul întreba atunci: «A cui a fost lumânarea aceasta care s'a stins? Și când i se arăta aducătorul începea să-i spună: Ești un păcătos!.. Ai săvârșit... cele mai mari păcate (vorbe rele, furt, adulter, avorturi, etc.) după caz, dacă era bărbat sau femeie, «fugiți de aici să nu vă mai vad!».

Ei bine, asemenea fapte trebuiesc desaprobat.

Și pentru că la locurile cu minuni veneau și preoți, ce săvârșeau diferite slujbe, cred că se depășia atribuțiunea lor. În atari cazuri trebuie procedat cu toată prudența. Până ce adevărul nu va fi complet stabilit și faptele verificate, preoții n'au ce căuta, nu trebuiesc a face slujbe.

Nici un preot activ ori pensionar să nu aibe voe a se face exponentul unui astfel de vizionar.

Dacă s'au mai dat unele ordine în sensul acesta, socotesc că trebuiesc repetate, și mai precis formulate pentru ca preoțimea să fie ferită de bănueli înjositoare.

Preotul ANASTASE BUCUR

Muscel

C R O N I C A I N T E R N A

CULTURALE

Comunicatul Sfântului Sinod în privința literaturii imorale

Sănătatea morală a tineretului celui mai ales al neamului este greu primejduită de valul tot mai mare al unui scris nesănătos a cărui singură preocupare este să zugrăvească în culori cuceritoare cele mai urâte patimi.

Biserica ortodoxă, maica păzitoare a neamului în toate vremurile, privește cu îngrijorare la această înmulțire a scrisului care corupe, manifestare a unor suflete bolnave care și-au pierdut orice sentiment de rușine și de demnitate morală, orice scrupul de conștiință și orice tresărire de responsabilitate pentru efectele dezastruoase ale activității lor. Ea nu poate privi nepăsătoare cum se destramă sub influența acestei literaturi sufletul tineretului și prin el însăși viața neamului.

Refugiul la argumentul, că prin acest fel de

literatură se servește frumosul și arta pură, e nesincer. Viciul și perversitatea nu sunt frumoase, iar tulburările și stările sufletești ce le trezesc și le creiază în cetitori, sunt tot ce poate fi mai depărtat de starea de liniște și seninătate — cu adevărat desinteresată — în care se poate contempla frumosul.

Categoria frumosului, chiar dacă nu este una cu categoria moralului, nu-i poate fi nici opusă. Căci frumosul și binele, iradiază, împreună cu adevărul, din acelaș soare al luminii și izvor al vieții, din plenitudinea Dumnezeirii.

Frumosul nu poate fi contra vieții, distrugător al rânduelilor eterne care o mențin, ci sau o înalță și o îmbogățește în senzuri, sau nu e frumos. Dacă totuși unii țin să numească frumos ceea ce distruge și aduce haosul, orice om cu judecată sănătoasă se va declara împotriva aceluia așa zis frumos și în favorul vieții.

Constatăm însă, mângâiați în suflet, că din diferite puncte ale societății românești s'au produs, în timpul din urmă, manifestări puternice de dezaprobare a acestui fel de scris. Biserica e alături de toți cei ce luptă pentru stăpînirea literaturii îndemnătoare la vicii, și pune la suflet tuturor fiilor ei, întregului neam românesc, să respingă produsele necuviincioase

ale acelor care nu știu sau nu vreau să folosească darul ce li l-a dat Dumnezeu spre ceva bun, spre contemplarea și lauda măririi Lui arătată în minunăția și frumusețea fără seamă a creațiunii Sale.

Biserica — prin Sfântul Sinod — a desaprobat totdeauna scrierile necuviincioase și a dat adeseori îndemnuri fiilor ei de a se feri de ele. Deaceia, în continuarea acestei atitudini, Biserica îi face pe toți fiii ei băgători de seamă la multele ispite și păcate în care vor cădea ușor prin cetirea acestui fel de cărți, primejduindu-și fericirea cea veșnică a sufletului.

Când dă acest îndemn și învățătură, Biserica nu face decât să reînnoiască și să aplice la o împrejurare a timpului de azi porunca a patra bisericască: «Nu cetiți cărți eretice!» Căci mai mult decât eretice sunt unele din scrierile în care se laudă pe față păcatul și se iau în răs toate cele sfinte, până și Dumnezeu.

Dăm această povață din grija ce o purtăm pentru mântuirea sufletelor și pentru soarta pământească și veșnică a iubitului neam românesc. Iară pe scriitorii de talent îi rugăm să scrie despre lucruri, care — în formele artistice ale talentului lor — să fie educative pentru tineret, căci fără a avea în vedere și partea educativă — scrierile lor au un efect de distrugere.

ADUNAREA GENERALĂ

extraordinară a asociației „Clerul Dâmboviței“

Manifestația pentru I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea.

În ziua de 13 Noembrie a. c., s'a ținut la Târgoviște, adunarea generală extraordinară a asociației «Clerul Dâmboviței», sub președinția preotului Nic. Popescu-Glodeni, asitat de preoții Andrei Nițescu-Pietrari și D. B. Ionescu-Răzvad.

Președintele, proslăvind atitudinea de dârz românism a I. P. S. Patriarhului, cere preoțimii dâmbovițene să stea strâns unită, în jurul demnului Arhipăstor, și să considere interviewul dat presei, cu privire la situația intrușilor din țara noastră, ca o poruncă pentru clerul român, de a-și face datoria și pe tărâmul național.

În mijlocul entuziasmului, adunarea a aprobat expedierea următoarelor telegrame:

I. P. S. PATRIARH.

«Asociația preoților dâmbovițeni, aflați în adunarea generală, Vă înfățișează prea respec-

tuos omagiile lor, pentru atitudinea de dârz naționalism, ce a însoțit totdeauna patrioticele I. P. S. Voastre manifestări.

Protestând, cu hotărâre, contra oricărei încercări de a se atinge măreția locului ce-l cinstiți în statul nostru, Vă asigurăm că V'am înțeles gândurile și sub stăpânirea marei porunci, ne străduim a le împlini cu ori ce jertfe».

Președ. Pr. N. POPESCU-GLODENI

Președintele asociației amintește despre dreptatea ce a făcut clerului, fostul ministru al Cultelor, d. dr. C. Angelescu, față de care preoțimea ortodoxă trebuie să fie recunoscătoare.

Cuvinte de laudă are apoi pentru prefectul județului, d. I. Irimescu-Cândești pentru sprijinul dat bisericilor din județ.

Intrându-se în ordinea de zi a adunării generale extraordinare, s'au luat următoarele deciziuni:

1. Asociația să considere și mai departe propaganda religioasă, ca una dintre preocupările ei de căpetenie, hotărând că preotul este cel mai indicat propagator al moralei și credinței.

2. A fost aleasă o comisiune alcătuită din: președintele asociației, preotul G. Brănișteanu, preot Al. Popescu-Hăbeni și I. Popescu-Simuleasa, pentru studierea chestiunii cu privire la cumpărarea unui aparat de filmat pentru propaganda religioasă în sânul poporului;

3. Iniințarea unei biblioteci a asociației;

4. Alegerea unei comisiuni alcătuită din președintele asociației, preoții G. Brănișteanu, Alex. Popescu-Hăbeni și Ispas Pompiliu, pentru întocmirea unei liste de cărțile socotite cele mai potrivite pentru biblioteca proiectată;

5. Cotizația preoților pentru asociație, să fie de lei 120 anual, iar pentru ziar, de lei 100 anual;

6. S'a ratificat alegerea preot. Gr. Mogoșanu, ca membru în consiliul de ad-ție;

7. Modificarea statutului asociației, în ceea ce privește ajutoarele pentru caz de boală și de înmormântare, delegând consiliul să redacteze articolele ce urmează să fie modificate, apoi la o viitoare adunare generală extraordinară să fie votate;

8. Asociația va acționa solidar cu prilejul alegerilor eparhiale, propunând candidați dintre cei dovediți că întrunesc condițiunile pretinse de noul regulament și de gravele probleme bisericesti.

MISIONARE

Deschiderea școlii de misionarism și colportaj de pe lângă Frăția „Patriarhul Miron“.

Martī seara, 19 crt., la orele 7, s'au deschis cursurile școlii de misionarism și colportaj, de pe lângă Frăția creștină ortodoxă «Patriarhul Miron». S'a oficiat un serviciu religios de către Părintele *Teofil Ionescu*, conducătorul frăției și al acestei școli, în prezența profesorilor și elevilor (frați și surori din această Asociație, tineri și vârstnici).

După aceasta, *Părintele Teofil*, a arătat care este scopul acestei școli, care se află în al șaptelea an de existență: să învețe pe credincioșii ortodocși să ducă lupta atât contra lor înșile, cât și contra necredinței din jurul lor, a indiferentismului religios, a sectarismului. În ogorul lui Hristos se află astăzi multe flori care trebuiesc îngrijite, pentru a putea deveni plante folositoare. Cu toții trebuie să ascultăm porunca Domnului: «Priveghiați și vă rugați». Această școală va învăța pe elevii ei cum să privegheze la bunul mers mers al Bisericii și cum să se roage.

În călătoria pe care a făcut-o de curând la Ierusalim, a văzut ce fac alții în această direcție și a comparat cu ce facem noi: stăm în nepăsare, în indiferență de ce se petrece în jurul nostru și nu cugetăm nici la mântuirea noastră, nici la a aproapelui nostru, pentru care avem o datorie de a-l lumina, atunci când noi am aflat adevărul. Ne trebuiesc suflete tari, și ale celor tineri și ale celor bătrâni — ale tuturor celor cari simt în ei dorința de a lucra pe acest teren. Chiamă deci, la aceste cursuri pe toți credincioșii, pe cei mai învățați, ca și pe cei neînvățați, căci fiecare va afla aici ceva nou, oricât ar ști de multe — și așa unul dela altul să ne învățăm cum să ne izbăvim sufletele noastre și pe ale altora.

Incheie cu o rugăciune, ca Dumnezeu să dea putere profesorilor acestei școli, cari în mod gratuit predau lecțiile, precum și participanților la cursuri, ca să poată înțelege învățăturile sfinte. Trimite un gând bun și Înalt Prea Sfințitului Patriarh, care patronează această Frăție,

precum și Prea Sfințitului Vicar Veniamin, președintele activ al Frăției. Mulțumește apoi numeroșilor asistenți la această deschidere: Părintele G. D. Ciocan, Toma Culcea, Ștefan Uncu, Alex. Mateescu, N. Bujor, I. Avramescu, Doamnele: Pia Vincescu, F. Culcea, Matilda Săndulescu, precum și celorlalți, și arată programa și profesorii: Muzica bisericească și Explicarea Sf. Liturghii, care vor fi predate de Sfinția Sa; Sectologie și Indrumări Misionare de Toma Culcea; Explicarea Sfintei Scripturi de Diacon D. Bodale, Istoria Bisericii Universale de C. Stănescu, Morala de I. Avramescu, etc., iar ca secretar va fi d. N. Bujor. Prelegerile vor fi stenografiate de Domnișoara Ana Ciontea.

Domnul *Toma Culcea* vorbește despre rolul actual al Bisericii, și nevoia de a se organiza o misiune. Definește misiunea și direcțiunile în care ea trebuie să lucreze. Nu este o pastorație; aceasta este îndatorirea preotului. Școala aceasta va forma chemători de suflete la Dumnezeu; la Biserica Lui, precum și buni colportori, cari să știe cum să împrăștie cuvântul scris. Arată că tot ceea ce va preda la această școală, precum și tot ceea ce a predat și în anii trecuți, nu sunt decât o slabă imitare a celor învățate dela Profesorul său, domnul Dr. V. G. Ispir, care deține catedra de Indrumări Misionare și Sectologie, la Facultatea de Teologie din București, căruia ține să-i mulțumească și cu acest prilej, fiindcă l-a onorat dintru început, încredințându-i postul de asistent al d-sale.

Indeamnă la muncă și în anul acesta, mai mult decât până acum, pentru ca astfel școala să poată da roadele așteptate.

Se cântă apoi rugăciunea «Cu noi este Dumnezeu», după care solemnitatea ia sfârșit.

Revenire la Ortodoxism

În ziua 29 August, anul 1937, în comuna Odo-beasca, Județul Teleorman, s'a săvârșit de către Părintele paroh Florea C. Dumitrescu botezul a 4 copii, cari până acum erau nebotezați, întrucât părinții lor, Grigore D. P. Călin și soția sa Elena Gr. D. P. Călin au fost aconfesionali.

Cel mai mare dintre copii cu numele Pavel are etatea de 12 ani; al II-lea cu numele de Ioan, are etatea de 9 ani; al treilea III, cu numele de Spiru, are etatea de 7 ani; și al IV, cu numele

de Mihai, are etatea de 1 an. Nașă a fost d-na Ilinca N. Abagiu, din această comună.

Menționăm că părinții acestor copii, după ce mai întâi au fost adventiști, rămăseseră fără nici o confesiune și în cele din urmă s'au hotărît ca să revină tot la credința creștină ortodoxă.

A fost un moment înălțător și un exemplu puternic în fața celorlalți sectanți, ce se mai găsesc în parohie în număr de 1 (una) familie. Cu timpul vor reveni și aceștia, fiindcă singuri au ajuns la convingerea că numai în biserica strămoșească găsesc mângâierea sufletească și pâinea vieții, pe care a adus-o Domnul Iisus Hristos; dar deocamdată se mențin în secta lor din interes material. Sperăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca într'o bună zi să revină și acești rătăciți la credința mărturisită de Sf. noastră Biserică.

Se cuvine în această împrejurare și un cuvânt de laudă părintelui paroh pentru neobosita activitate ce a depus pe teren misionar, îndemnându-l în acelaș timp de a păstra mereu în sânul bisericii în care au intrat, pe acești copii ce s'au botezat, îngrijindu-i ca un adevărat părinte sufleteș al lor.

Botezul a doi Evrei

Duminecă 15 August (Adormirea Maicii Domnului) la Biserica Sf. Împărați Lupeasca, s'au botezat doi Evrei: Moise L. Benglas care a primit numele de Nicolae și Isidor Löb care a primit numele de Andrei. Amândoi locuiesc în com. suburb. Lupeasca.

Nași au fost d-nii: Tănăsică Gr. Ionescu, primarul comunei suburbane Lupeasca, care și de data aceasta ne-a arătat că credința strămoșească trebuie respectată, practică și apărată de toată lumea, fără deosebire, și d-l Mihail Farcaș din comuna suburbană Lupeasca.

Fiecare dintre noii botezați au îmbrățișat credința creștină ortodoxă din dragoste, iar nu din interese materiale.

Le dorim noilor botezați o viață fără de păcat spre a lumina și ei întunerecul răutății omenești ce se luptă cu noi.

CATEHETICE

Răspuns domnului învățător.

În ziarul „Curentul“ din Septembrie c., la pagina „Învățătorului“, d-l Învățător G. Dumitrescu, sub titlul. „*In atenția I. P. S. Patriarh*“ mă trage la răspundere pentru faptul că eu consider pe învățători francmasoni și ateii. Pentru că chiar dânsul îmi așteaptă răspunsul și pentru lămurirea d-lor învățători căroră nu le-au căzut în mână articolul meu citit de d-l Dumitrescu, mă simt obligat a răspunde.

a) Constat dela început că d-l Dumitrescu n'a citit tot art. meu din rev. Apostolul, sau, dacă l-a citit, n'a fost prea atent sau a fost rău intenționat când a tras o asemenea concluzie. În art. în cauză eu arăt cum la sfârșitul anului școlar am fost, de curiozitate, la comisiile de examinare a absolvenților din cl VII-a pr. pentru a vedea cum merge învățământul religios. „*Am fost primit foarte bine de președ. și membrii comisiei, ba chiar cu mare bucurie, rugându-mă insistent ca să examinez pe candidați obiectul Religiei.*” Apoi nici nu puteam să mă gândesc necum să *cosinder* pe învățători ateii și francmasoni, când arăt chiar în art. citat cum am fost primit în aceste comisii și ce atenție și rol mi-au dat membrii lor, deși mă dusesem ca simplu asistent. Puteam să mă contrazic eu?

Un ateu și francmason nici nu vrea să vadă pe preot, dar să mai audă de inv. relig. în șc. pr.

b) Că art. l-am încheiat cu aceste rânduri: „Preoții nu trebuie să uite un fapt: cei cari se bucură de insuccesul muncii noastre pe acest tărâm (catehetic) vor fi *în bună parte* învățătorii și toți ateii și francmasonii din această țară care nu ne vor decât peirea“. Aci vede Dl. Dumitrescu crima: am pus pe o linie o bună parte (nu toți învățătorii, cum zice dânsul) cu ateii și francmasonii. Poți fi cu cineva în aceeași linie, poți merge cu el pe aceiași linie, fără să fii identic cu el. Am spus: se vor bucura de insuccesul muncii

noastre cateh tice, însă fiecare din punctul lui de vedere. Intr'un fel învățătorul, într'altul ateul și francmasonul. Și pentruca să fi văzut de ce se pot bucura acea bună parte din învățători de insuccesul muncii noastre, Dl. Dumitrescu trebuia să citească rândurile deasupra celor citate de dânsul pe care le-am scris eu: „Îți era mai mare dragul să vezi cum la comisiile de examinare învățătorii se întreceau cari să iasă mai bine cu elevii. Această ambiție trebuia s'o aibă și preoții cu învățământul religios. Și atunci vedea D sa că bucuria învățătorilor nu era pe linia ateistică și francmasonică. Nici nu pot concepe un învățător ateu și francmason în această țară, pentruca un astfel de învățător nu muncește cu alăta tragere de inimă pentru școala românească, cum arăt chiar eu. Așa cum nici nu mă gândesc să pun la îndoială viața de creștin ortodox a D-lui învățător Gh. Orghie (nu George) Dumitrescu, deși nu știu cât de regulat se duce în sărbători la sf. Biserică, de câte ori se spovedește și se împărtășește în an și cum își î deplinește datoriile creștinești de primă importanță și obligație. În orice caz, că D-sa a găsit să se sesizeze de rândurile mele, pe cari, repet le-a înțeles greșit, ne face să credem că sau este un bun creștin sau chelul care primul își pune mâna în cap când aude vorbindu-se de chehe.

Pr. I. P. OPORAN
Ghiojdeanca-Prahova

BISERICESȚI

UN NOU PREOT

la biserica „Sf. Vineri-Hereasca“,
din Capitală.

Părintele D-tru Cristescu, fost consilier referent și inspector eclesiastic al eparhiei Râmnicului Noului Severin, numit de curând, de I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea, preot slujitor al bisericii, mare ctitorie boerească a Năstureilor, «Sf. Vineri-Hereasca», din Capitală, a fost instalat în această demnitate Duminică 10 Octombrie a. c.

După sf. liturghie păr. protopop Stoica Ionescu a citit actul oficial de numire și a reamintit noului preot îndatoririle sale spiritual-misionare, deosebit de trebuitoare astăzi la o biserică importantă din inima Capitalei.

Păr. Atanasie Popescu, parohul bisericii, a salutat pe noul venit în numele consiliului parohial și l-a invitat să dea ajutor la buna administrare a bunurilor bisericii, ca serviciile religioase să constituie o cât mai plăcută hrană sufletească pentru dreptcredincioși.

Păr. D. Cristescu a rostit cu această ocazie următoarele cuvinte:

«Sunt copleșit în aceste clipe de măreția Apostolatului evanghelic și încerc un sentiment de adâncă răscolire sufletească. Sunt învăluit de taina unor evlavioase gânduri, astăzi când sunt chemat să lucrez într'o parohie unde se cultivă în deosebi vieța de pietate, de rugăciune și de evlavie. Și dacă până acum am activat într'un oficiu de mare răspundere în Eparhia Râmnicului Noului Severin, unde am avut un larg câmp de lucru, sunt fericit să constat că Dumnezeu mi-a călăuzit neîncetat pașii spre sporirea și întărirea vieții de rugăciune și de evlavie.

A vrut Dumnezeu ca din frământările unei lucrări de râvnă apostolică să-mi răpească gândul și să privesc cu o sfântă nostalgie spre mărgăritarele cuvioșiei, ale credinței și ale sfințeniei ce se păstrează în sfințele noastre Mănăstiri. Și așa purtat pe valurile dragostei de Dumnezeu și de duhovnicia aleasă a unui trecut plin de glorie și de sfințenie, mi-am închinat întreaga mea ființă restaurării celei mai de seamă ctitorii a lui Matei Basarab, Mănăstirea Arnota. Porunca faptei de a contribui la reînvierea trecutului, mi-a răscolit ființa sufletească și un fior tainic mi-a strălucit inima.

Nimic nu mi-a rămas mai scump și mai sfânt din toată vieța și activitatea mea de până acum și nicio amintire nu-mi este mai aproape de inimă ca restaurarea Arnotei. Nici amintirile copilăriei și vieții de Seminar, nici frământările vieții intelectuale și sufletești din Facultate, nici studiile pe care le-am făcut în străinătate, nu-mi sunt dragi și scumpe, ca cele ce le-am petrecut în preajma ctitoriei lui Matei Vodă. Căci la Arnota, am urcat de sute de ori drumul stâncos ce șerpuește prin codrii de fag; am gustat din pacea sfântă evocatoare de armonii cerești care învălue zarea în jurul acestei ctitorii; am privit răpit spre alte lumi silueta scăldată în lumină mângăietoare a Bisericii voievodale; am avut minunatul prilej de a-mi odihni sufletul în sihăstria gravă a acestei cetăți duhovnicești; am ascultat cu fior în seri line, clopotul cu glas argintiu al lui Constantin Brâncoveanu;

am îngenunchiat la mormântul celui ce a fost Matei Basarab și am văzut aievea o întreagă lume de egumeni, sihaștri tăcuți, țărani evlavioși și chiar voievozi și domnițe pioase, care au îngenunchiat pe lespezile reci ale Arnotei. Acolo am învățat mai mult ca oriunde să mă rog, acolo mi-am făurit vieța mea lăuntrică.

V'am făcut această spovedanie a sufletului meu pentru că ceva irezistibil mă îndeamnă s'o fac. Și în afară de aceasta, mi-am format o nezdruccinată convingere că Ortodoxia nu-și poate recăpăta energia țâșnitoare de vieță creștinească și nu poate progresa decât tot lângă șuvoiul de vieță duhovnicească lăsat de Sfinții Părinți, decât tot lângă izvorul de învățături propoveduite și trăite de aceștia, de marii mistici și pusnici ai veacurilor apuse. Și acest lucru nu pot să nu vi-l împărtășesc și d-voastre.

Știm că artistul însetat după ideal, filosoful cercetător al adevărului, omul care vrea să scruteze misterul vieții, savantul doritor de certitudini, toți aceștia au nevoie de reflexiuni profunde, de vorbiri cu ei înșiși; au trebuință să evadeze din lumea comună într'o lume aparte, plină de lumini supreme, să fugă de zbucium și de sgomot, retrăgându-se în studiu meditație și liniște. Cu atât mai mult Preotul, care prin definiție este legat de lumile cele de sus, are nevoie de retragere în sine însuși, de plutire într'o atmosferă religioasă, care să-i sporească sensibilitatea și nobleța; să-i dozeze energia lăuntrică, voința și convingerile religioase. În toate acestea intervine mai presus de orice vieța de rugăciune ca element esențial și care singură este capabilă de a da aripi de sbor inimii de apostol, lărgindu-i zărilor și curajul de lucru.

Sufletul de rugăciune, de reculegere și de pietate când năpădește ființa lăuntrică a Preotului îi dă puteri nebănuite de întărire, susținere și biruință duhovnicească. Iată pentru ce eu găsesc astăzi potrivit de a sublinia măreția clipeilor duhovnicești, mărturisind că voiu activa neîncetat în această latură a contopirii sufletelor credincioșilor creștini în elanuri sfinte de viațuire pentru Cer.

Socotesc că pe calea însângeratelor strădanii pe care purcedem fără ostoi din clipa juruinței noastre celui Prea Înalt, din clipa predării noastre integrale Mântuitorului Iisus Hristos și Sfintei Sale Evanghelii, noi apostolii Lui, nu trebuie să știm ce-i odihna și nu trebuie să cunoaștem popasul. Calea aceasta a sacerdoțiului

nostru trebuie să fie înflorită și bogat înmiresmată de evsevioase doruri între care cel dintâi și cel mai arzător să fie dorul după mântuirea sufletelor încredințate păstoririi noastre. Și fericit este acel preot a cărui cale va fi însoțită de strălucite biruinți duhovnicești.

Nu voiu uita niciodată că preotul este ca un potir plin până peste margini de vieța lui Iisus Hristos și că, de plin ce este, se revarsă peste suflete. Forța apostoliei noastre este deci Hristos, care spune: «Rămâneți întru Mine și Eu întru voi. Eu sunt viața, voi mlădițele. Cine rămân Eu aduc roadă multă; căci fără de Mine nu puteți face nimic» (Sf. Ev. Ioan, Cap. XV, v. 4-5).

În aceste gânduri duhovnicești și în aceste convingeri religioase înalț rugăciune către Cel Atotputernic de a mă sprijini pe cărările spinoase ale apostolatului evanghelic.

Imi fac cea mai înaltă și mai sfântă datorie ca cu acest prilej să exprim Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Miron Cristea, Patriarhul României cele mai respectuoase mulțumiri pentru Înalta bunăvoință ce a avut de a-mi da acest post. Aduc Înalt Prea Sfinției Sale sincerul meu omagiu de adâncă recunoștință, de profund respect, de nețârmurit devotament și de supunere. Mă rog la Dumnezeu să-mi dea puteri ca să arăt această recunoștință prin fapte, procurându-i prin munca și râvna ce voiu depune cele mai alese bucurii duhovnicești. Vă rog să-I comunicați, Prea Cucernice Părinte Protoiereu, că sunt la dispoziția Înalt Prea Sfinției Sale cu tot sufletul meu și că sunt gata de orice jertfă în orice însărcinare de ordin cultural sau misionar ce mi s'ar încredința.

Mulțumesc cu acest prilej și Prea Sfințitului Episcop Vartolomeu căruia i-am fost apropiat colaborator și care mi-a insuflat dorul de lucru apostolic și o aspră disciplină sufletească.

Vă mulțumesc Prea Cucerniciei Voastre, P. C. Protoiereu, pentru cuvintele ce mi le-ați adresat și pentru osteneala ce ați luat de a fi la această solemnitate.

Mulțumesc călduros P. C. Părinte paroh, care m'a întâmpinat cu largă bunăvoință, asigurându-l de toată înțelegerea duhovnicească, de frățească armonie și de sinceră colaborare pentru toți colegii mei de apostolat.

Vă mulțumesc respectuos tuturor P. C. Preoți care ați luat parte la această duhovnicească cinstire.

Vă mulțumesc din tot sufletul meu tuturor bunurilor credincioși și credincioase care ați ținut să fiți față la această solemnitate.

Mă voi ruga neîncetat lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor și pentru triumful Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Laora 1 s'a servit o agapă în saloanele casei parohiale.

Au toastat: pâr. protoereu *Stoica Ionescu*, exprimând recunoștință I. P. S. Patriarh pentru grija ce-o poartă bisericii; d. prof. univ. *Serban Ionescu*, evidențiind temeinica învățătură teologică a pâr. Cristescu și necesitatea misionarismului luminat al preotului; p. c. arhim. *Efrem Enăcescu*, mare eclesiarh al patriarhiei, aducând salutul vâlcenilor noului venit ca preot în Capitală; pâr. *Mihail Bulacu*, consilier cultural, relevând înțeleapta prețuire a preoților buni de către I. P. S. Patriarh și meritata pătrundere în locurile înalte a unui spirit și intelect superior ca ale pâr. D. Cristescu; un d. *epitrop al bisericii*, urând bun venit noului ales din partea consiliului parohial; d. *dirijor* al corului bisericii; pâr. *Antal*, inspector bisericesc, exprimându-și dorința unei desăvârșite armonii între conslujitorii sf. altar; pâr. protopop *Gh. Georgescu-Silvestru*, aducând salutul preoțimii Capitalei; pâr. *Atanasie Popescu*, parohul bisericii, făcând nou apel la luminile noului venit de-a sprijini perfectă funcționare a ctitoriei marilor binefăcători.

D. *Marin Predescu*, în numele ziarului «Universul» și-al d-lui director Stelian Popescu, a spus că se bucură că în clerul Capitalei intră acum un preot cu nobile însușiri misionare și înaltă pregătire teologică. Ca unul ce-am primit înaltă pregătire teologică.

Ca vicepreședinte al asociației cântăreților, d. Predescu a adus, apoi, salutul dascălilor strănei și-al d-lui președinte prof. I. Pop.-Pasărea.

A încheiat pâr. D. Cristescu, noul preot dela «Sf. Vineri-Herasca», mulțumind emoționat și făgăduind traducerea recunoștinței ce-o poartă tuturor prin fapte, nu prin vorbe.

ECONOMICE

Sanatoriul preoțesc „Patriarhul Miron“ Techirghiol.

Mulți preoți știu că Arhiepiscopia noastră are un sanatoriu la Tekirghiol. Puțini știu însă cât

de bine e renovat astăzi și cât de frumos este așezat. Aceasta e cauza, cred, că prea puțini preoți dela noi l-au vizitat în această vară.

Sanatoriul preoțesc „Patriarhul Miron“ este așezat în centrul stațiunii. Două stabilimente de băi stau în preajma sa, depărtate între 50-100 m. Restaurantele sunt așezate chiar în poartă. Localul a fost renovat complet. I sa adăogat încă un etaj. Are în total 20 de camere, bine mobilate și toate așezate cu fața în lumină. Cu două fațade, cu mai multe verande, cu săli largi pardosite cu mozaic, încântă ochiul oricărui, prin stilul său vechiu românesc.

Treceau călătorii și se opreau admirându-l și laudând frumoasa inițiativă luată pentru înfrumusețarea lui. Mulțumită uzinei ce a fost instalată în acest an, sanatoriul are lumină proprie, cuvete și apă în fiecare cameră. Closete moderne și o baie, întregesc îmbunătățirile aduse sanatorului. O bucătărie mare, bine amenajată cu cinci mașini de gătit, stă la dispoziția pasagerilor, înlesnindu-i fiecărui un trai foarte economic. Sunt vile, în această stațiune, precum și în alte localități, în care un pasager n'are voie nici să-și facă cafea, în particular.

În sanatoriul nostru ori cine își poate prepara masa. E chiar o greșeală a mânca la restaurant

În acest an s'a gătit și în comun și a costat masa pentru o persoană pe zi, între 30-50 lei.

O curte mare înconjoară localul. Așteaptă să fie muncită, împodobită, așa după cum cere estetica sanatoriului.

În Tekirghiol e lipsă de apă de băut. Sanatoriul nostru însă are două fântâni, care nu seacă niciodată, cu apă rece și bună de băut — Unul din puțuri, în care este așezată pompa dusă de un motor electric, a fost adâncit și prin aceasta mărită calitatea bună a apei.

Viața în sanatoriu e frățească. Fiecare se simte la el acasă. E ferit omul de vecinii evrei, unguri, sau alți străini, cari prin limba lor, obiceiurile și atitudinea lor te jicnesc și enervează. În cazuri de nevoi, fiecare găsește ajutor la fratele său.

Eficacitatea băilor de nămol, atât reci cât și calde, nu e rostul meu de a o arăta aici. Dar pot spune ca oricine pentru reumatism sau alte boli de copil, femej, dacă nu și-a găsit vindecarea în alte părți, o va găsi la Tekirghiol. Aci băile sunt mai bune, mai eftine. Cine vrea să facă plajă are la dispoziție numeroase mijloace de transport. Un drum constând, dus și înapoiat, lei 8. Prețurile camerelor nu sunt scumpe în raport

cu prețul la celelalte vile, sanatoriul nostru fiind clasat în rangul al doilea.

Cu o aspră corectare în ceia ce privește personalul de administrație și serviciu, cu mai multă înțelegere din partea oricărui pasager, pentru liniștea vecinului său, cu puțină disciplină, necesară și instituției și celor ce vor să trăiască și să-și caute caute acolo sănătatea, Sanatoriul Preoțesc „Patriarhul Miron“ poate fi locul de adăpost, civilizată, economic, demn și potrivit pentru orice preot.

I. P. S. Patriarh și colaboratorii săi, cari au achiziționat și renovat acest frumos Sanatoriul punându-l la îndemână întregii preoțimi, merită respectoase mulțumiri din partea noastră a tuturor.

Așa cum se prezintă astăzi, acest sanatoriu ne ridică prestigiul. Pentru noi, cei din Arhiepiscopia București e o adevărată cinste.

Mulți străini ar dori să locuiască în el. E făcut însă numai pentru preoți. De aceia e bine ca mai ales preoții din eparhia noastră să nu-l ocolească. Nu cere aceasta interesul administrației, cât interesul oricărui preot.

O datorie de frățietate preoțească mi-a poruncit să scriu aceste rânduri.

Protopop METODIE POPESCU.

Inaugurarea casei parohiale din com. Chiselet-Ilfov.

În ziua de 27 Iunie a. c., cu ocazia ținerii cercului pastoral în parohia Chiselet-Ilfov, într'un cadru de creștinească sărbătoare, s'a făcut și inaugurarea casei parohiale din Com. Chiselet-Ilfov.

Încă de dimineață credincioșii parohiei, dornici de o frumoasă slujbă în sobor și nerăbdători să asculte mai de vreme învățăturile și sfaturile pe care preoții cercului pastoral le aduc în fiecare an, înainte de a începe slujba, au umplut Biserica, devenită neîncăpătoare.

Pentru cei cari veniseră din alte parohii, a impresionat foarte mult disciplina și ținuta evlavioasă, sădite în sufletele enoriașilor de tânărul preot paroh I. Gagi, care, într'adevăr, dela venirea sa în parohie, a transformat cu totul starea sufletească a enoriașilor și chiar gospodăria întregii comune peste care păstorește.

Numai puțin au impresionat răspunsurile

dela Sf. Liturghie date de toți enoriașii, sub conducerea preotului paroh. Se simțea duhul cântării creștine, sinceră și pornită din piepturi pline de cucernicie curată și nefățarnică. Impletirea aceasta armonioasă a slujbei celor 6 preoți ai cercului, în frunte cu Prea Cucernicul Protopop I. Gh. Popescu-Budești, cu răspunsurile credincioșilor, ajutați și de cântăreții cercului, s'a întipărit adânc în inimile, ascultătorilor, mișcate uneori până la lacrimi de momentele sublime ale dumnezeieștei Liturghii.

Tot atât de mișcătoare a fost și predica Pr. Marin Gheorghe dela Coconi, care în cuvinte simple, dar simțite și presărate din loc în loc cu pilde vii de viață creștină, a știut să se facă ascultat tot timpul cât a vorbit.

La urmă și în loc de conferință, Pr. paroh I. Gagi a arătat toate greutatea cu care a luptat până la terminarea casei parohiale și a dependențelor din curtea ei. Își exprimă totodată mulțumirea că, pe lângă casa parohială și cele ce țin de ea și cari se ridică la frumoasa sumă de aproape 200.000 lei, în mai puțin de un an de când a pornit la muncă, a reușit să împrejmuiească și curtea Bisericii și, din obolul mic, dar dat cu toată dragostea de enoriași, să împodobească cu multe obiecte necesare Sf. Locaș al Domnului.

Mulțumește Inalt Prea Sfințitului Patriarh de încrederea ce i-a acordat, dându-i spre păstorie parohia Chiselet, Prea Cucernicului Protopop de înțelegerea și sprijinul ce-i dă în toată activitatea sa și tuturor celor cari moral sau material l-au ajutat în activitatea sa, făgăduind că va merge mai departe pe calea înfăptuirilor de zidire sufletească și gospodărească a comunii și Bisericii.

A urmat după aceia o sfeștanie la casa parohială, după care s'a servit masa, în curtea casei.

Prea Cucernicul Părinte Protopop închină în sănătatea Inalt Prea Sfințitului Patriarh și elogiază în cuvinte pline de simțire activitatea Pr. I. Gagi, care în scurtul timp de când a venit în com. Chiselet, a realizat o mulțime de îmbunătățiri.

Îl sfătuiește să muncească mai departe, fiindcă niciodată răsplata muncii nu întârzie, și-și exprimă totodată mulțumirea că s'a făcut în mod fericit alegerea Pr. I. Gagi ca paroh al com. Chiselet, fiind un element cu deosebite

calități intelectuale și bun organizator pe terenul sufletesc și gospodăresc.

În numele preoților din cercul pastoral vorbește Pr. Atanasie Georgescu dela Tăușanca, despre înfăptuirile și calitățile Pr. I. Gagiu, care a fost ales președinte al cercului numai pentru meritele sale.

Din partea Preturii Oltenița vorbește Dl. pretor M. Mitrică, arătând în amănunțime toată strădania ce nu cunoaște odihnă a preotului paroh din Chiselet, evidențiind cât de abil este atunci când este vorba să-și aleagă prietenii, cari să-l ajute în activitatea sa.

Tuturor, vădit emoționat, le răspunde Pr. I. Gagiu, care mărturisește că din tot ce s'a înfăptuit în Chiselet nu păstrează pentru sine multe merite, ci tuturor celor ce l-au înțeles și ajutat.

Astfel a luat sfârșit, plină de voie bună și dragoste creștină, frumoasa sărbătoare din parohia Chiselet-Ilfov.

ASISTENT

INFORMAȚII

În numărul 18 din 15 — 30 Septembrie a. c., al revistei „Apostolul“, la darea de seamă asupra conferinței misionare dela Bușteni, specificându-se că din protoieria circ. I Muscel au participat șase C. Preoți, menționăm că trei din aceștia fac parte din protoieria circ. II Priboeni, și anume: Păr. Gh. Lăzărescu-Furești, Pr. N. Popescu-Stâlpeni și Păr. Nic. Gr. N. Colescu-Leordeni.

S U M A R :

Cuvântarea I. P. S. Patriarh Miron la sfințirea Bisericii sf. Apostoli din Tg. Jiu * * *

Participarea elevilor școalelor primare la sf. Liturghie în zilele de sărbători Pr. Aurel I. Cernea

Metoda în lucrul pastoral Pr. D. Cristescu

TELEGRAME

Telegrama Nr. 1435 din 4 Octombrie 1937.

*Sanctității Sale Patriarhul României
Doctor Miron Cristea, București.*

Cetatea Albă 151. — Poporul din comuna Cazaci adunat în jurul Bisericii care s'a sfințit astăzi de un sobor de preoți în frunte cu P. S. episcop Dionisie, plecat cu smerenie înaintea Sanctității Voastre, Vă trimite prin mine asigurarea celui mai desăvârșit devotament în credința Bisericii noastre creștine autocefale, dorindu-Va îndelungată păstorie asupra credincioșilor poporului român.

Prefectul Județului Cetatea-Albă — BERESCU

Telegrama nr. 1521, din 24 Octombrie 1937.

*Înalt Prea Sfințitului Patriarh MIRON
București.*

Sighet. — Astăzi, în 24 Octombrie, am pus piatra de temelie pentru catedrala Episcopală Ortodoxă a reînviatelor eparhii de Maramureș într'un cadru neașteptat de frumos. Vă rugăm să binevoiți a primi respectoase omagii de devotament din acest prilej.

Arhiepiscop, VASILE STAN

Telegrama nr. 1769, din 2 Noembrie 1937.

*Înalt Prea Sfinției Sale Patriarhul MIRON
București.*

Târgu-Mureș. — Congresul preoțimii ortodoxe din mitropolia Ardealului întrunit la Târgu-Mureș vă roagă respectuos să primiți omagiul și urările de viață lungă, isbândă în apostolat și în lupta națională împotriva stricătorilor neamului. — Nicolae, Episcopul Clujului.

Președinte Ciuhandu.

Atenee catehetice în Teleorman . . . Pr. Gh. Paschia
Din omiliile sf. Ioan Gură de Aur . Traducere de
Pr. I. Pascu
Gazete bisericești Prot. Metodie
Popescu
Mersul la biserică. Pr. Ilie Dumitru
Viziuni Pr. Anastase
Bucur

CRONICA INTERNĂ: — Culturale. — Misionare. — Catehetice. — Bisericești. — Economice. — Informații. — Telegramme.

TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI. — BUCUREȘTI C.925/937.